

ABBAS
YEŞİLDEMİR

ELLEK
BELEDİYE
BAŞKANI

T.C.
ELLEK
BELEDİYESİ

Ellek'te
GUÇLU BELEDİYESİ
Var!

İmtiyaz Sahibi : Ömer Kıvrak
Sorumlu Müdür : Arda Mustafa Kıvrak
Editör : Kader Koca, Hüseyin ER
Dizgi Tasarım : Hüseyin Er
Basım Yeri : Çakmak Matbaası
İstiklal MahPalalı Süleyman cad.Canan
Sk.No:3/D - Osmaniye
ISSN : 3062-3146

İletişim : 05512611584 Ellek
Kasabası Aydınlar mahallesi kıvrak
Sk. No. 1
Instagram Aydınlar Dergisi
Facebook Ömer kıvrak
Tıktok @kıvrak80

AYDINLAR
Yerel Kültür Sanat Edebiyat Dergisi

AYDINLAR

Yerel Kültür Sanat Edebiyat Dergisi
Sayı:7.Yıl:2.Mayıs 2026

**Bu Sayımızda
YER ALAN
YAZARLARIMIZ**

KADER KOCA
ABDULLAH AYDIN
ÖMER KIVRAK
SERVET BARDAK
HATİCE GÜZEL
ERDOĞAN ÖNER
ABDULLAH ALTUNKUP
DURSUN YEŞİLOĞLU
HACER TUNA
VELİ CUMA
BEKİR DAĞSEYER
MEHMET COŞKUN
MELEK AVCI COŞKUN
EMİNE ÖNDER
SELAMİ KURT
HÜSEYİN ER
HÜSEYİN DİDİN
MEDİNE GÜLCAN
MUSTAFA YEYDEM
RÜSTEM AHRAZOĞLU
DR. MUSA GÜVEN
MUSTAFA EKİZOĞLU
ALİ KÖŞKER
CİHAT YEŞİLDEMİR
SALİH ERDOĞAN
NURSEL SEÇER
FİKRET ONAY
F.NARİN KILINÇ
HALE ÇELİK
A.MUSTAFA KIVRAK
BEKİR ASLAN
SUNA KALKAN
RAMAZAN EREN
CİHAT KİTİŞ

Bu Sayımızın Konuğu

BESTAMİ YAZGAN

1. Bestami Yazgan	Kader Koca	2
2. Günümüz Dünyasına Genel Bakış	Ömer Kıvrak	4
3. Anneme	Ömer Kıvrak	4
4. Kitap Tanıtımları-Sessiz Çiğlik	Abdullah Aydın	5
5. Aşk Derim	Servet Bardak	6
6. Dalda Ağaça	Servet Bardak	6
7. Sevgi Üstüne	Servet Bardak	6
8. Zaman Öyle Bir Zaman ki	Servet Bardak	6
9. Zulüm Eden Bırak Etsin	Servet Bardak	7
10. Patika Yol ve Anne Sevgisi	Hatice Güzel	7
11. Kıyamet Yakın	Erdoğan Öner	8
12. Gitsin	Erdoğan Öner	8
13. Yörük Kızı	Erdoğan Öner	8
14. Ana Baba Ocağı	Abdullah Altunkup	9
15. Osmanîye'm	Dursun Yeşiloğlu	10
16. Anadır Ana	Dursun Yeşiloğlu	10
17. Sızf Gelmişem	Hacer Tuna	11
18. Gülü Kaybettim	Hacer Tuna	11
19. Anam	Hacer Tuna	11
20. Koca Düldül	Veli Cuma	13
21. Bir Dost Tanıdım	Bekir Dağsever	14
22. Çanakkale Destanı	Bekir Dağsever	14
23. Sendeyse Getir be Gülüm	Bekir Dağsever	14
24. Sanatsal Dokunuşlar	Mehmet Coşkun	15
25. Kadınların Hayatımızdaki Önemi	Melek Avcı Coşkun	16
26. Hayaller ve Gerçekler	Emine Önder	17
27. Gizli Not	Emine Önder	18
28. Demir Kale Padişahı Kızının Efsanesi	Selami Kurt	19
29. Bahar	Selami Kurt	19
30. Sessiz Duygular	Hüseyin Er	20
31. Ölüm Nasıl Aldın Bacımı	Hüseyin Didin	22
32. Annem	Medine Gülcan	23
33. Annem II	Medine Gülcan	23
34. Anadolu'da Ana Olmak- Bilemiyorum	Mustafa Yeydem	24
35. Yaşar Kemal	Melek Avcı Coşkun	25
36. Yaşar Kemal	Melek Avcı Coşkun	25
37. Rüyamda	Melek Avcı Coşkun	25
38. Karı Bulamaz Olduk	Rüstem Ahrazoğlu	27
39. Gel Barışak Gelin	Rüstem Ahrazoğlu	27
40. Bulurum Annem	Dr. Musa Güven	28
41. Anam 2	Dr. Musa Güven	28
42. Pil için Yaylaya mı Göçelim?	Mustafa Ekizoğlu	29
43. Ben Köyümü Özledim	Ali Köşker	30
44. Gurbette Bayram	Cihat Yeşildemir	31
45. Ben Kaderime Küstüm Be Kardeş	Cihat Yeşildemir	31
46. Garip Bir dünya	Salih Erdoğan	32
47. Anne Hakkı	Salih Erdoğan	32
48. Doyamam Sana	Nursel Seçer	33
49. Duvar	Nursel Seçer	33
50. Beni yalnız Bırakma	Fikret Onay	34
51. Bir Burhaniyeli Olarak	Fikrat Onay	34
52. Harbiyeli Olmak	Fatma Narin Kılınç	35
53. Kadın	Fatma Narin Kılınç	35
54. Anne	Hale Çelik	36
55. Toprağın Fısıldadığı Son Sözler	Arda Mustafa Kıvrak	36
56. Hanımlara Öğüt	Bekir Aslan	37
57. Bende Yaşadım	Bekir Aslan	37
58. İmkânsız	Suna Kalkan	38
59. Ukde Kaldı	Suna Kalkan	38
60. Abbas Yeşildemir	Ömer Kıvrak	39
61. Anne	Ramazan Eren	40
62. Gün Gelir	Cihat Kitiş	40
63. Annem	Cihat Kitiş	40

BESTAMI YAZGAN

Şair-Yazar

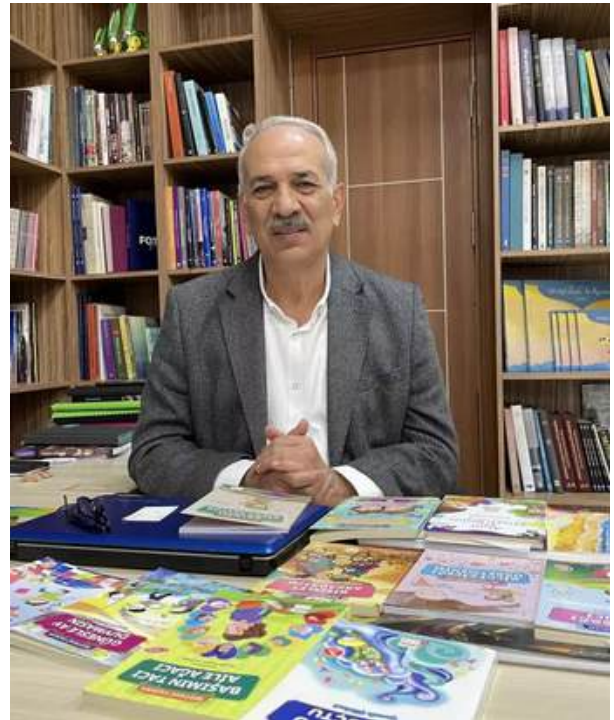
Bestami Yazgan

1957 yılında Osmaniye'nin Toprakkale ilçesinde doğdu. İlköğrenimini Toprakkale'de, orta ve lise öğrenimini Osmaniye İmam Hatip Lisesinde tamamladı. 1978 yılında Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesinden mezun oldu. Osmaniye'de on yedi yıl yayımlanan Güneysu Kültür Sanat ve Edebiyat dergisinin genel yayın yönetmenliğini yaptı.

Şiir, masal ve hikâye türlerinde yüzün üzerinde eseri bulunan yazar; 1994 yılında Türkiye Yazarlar Birliği tarafından Çocuk Edebiyatı dalında "Yılın Yazarı", 1997 yılında Türkiye Çocuk Dergisi tarafından "Yılın Öğretmeni", 2003 yılında Çocuk Edebiyatçıları ve Yayıncıları Birliği tarafından "Yılın Şairi", 2011 yılında İLESAM tarafından Çocuk Edebiyatı dalında "Yılın Yazarı" seçildi. 2012 yılında İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından "Yazarlar Okullarda" projesinde Esenler ilçe yazarı olarak görevlendirildi. 2013 yılından itibaren eserleriyle ilgili altı yüksek lisans ve bir doktora tezi hazırlandı. 2013 yılında Edebiyat ve Sanat Araştırmaları Derneği (ESKADER) tarafından Çocuk Edebiyatı dalında "Yılın Yazarı" seçildi. 2014-2023 yılları arasında Milli Eğitim Bakanlığı Yayın Danışma Kurulu üyeliği görevinde bulundu. 2015 yılından itibaren öğrenciler arasında "Bestami Yazgan Şiir Yarışması" düzenlenmeye başlandı.

2017 yılında Kosova/Prizren'de yayımlanan Türkçem Dergisi tarafından "Yılın Yazarı" seçildi. 2017 yılında "Çizgi Ötesi Öğretmenler" projesi kapsamında Milli Eğitim Bakanlığı tarafından belgeseli çekildi. Şiir dalında yurt içi ve yurt dışında birçok ödül alan Bestami Yazgan'ın eserlerinden bazıları bestelendi, bazıları da ders kitaplarına girdi. ESKADER, İLESAM, MESAM ve Türkiye Yazarlar Birliği üyesidir.

Bestami Yazgan, medenî denilen; ama gerçekte madenî özellikler taşıyan çağımızda, gönül ve ömür toprağımızı saf şiir sularıyla sulayan, kuşluk vakitlerinin kuşlu saatlerinde yazdığı şiirlerle gönül güvercinlerimizi besleyen, bulanık ve bunalmış düşüncelerimizi demleyen bir gönül insanıdır. Evli olan şair dört çocuk babasıdır.

→ Devam

Eserleri:

1. Gönül Fotoğrafı: Şiir-Nar Yayınları
2. Yıldızlara Astık Yüreğimizi: Şiir-Nar Yayınları
3. Şimdi Sevda Yürsün: Şiir-Nar Yayınları
4. Gülü İncitme Gönül: Şiir-Nar Yayınları
5. Olimpiyat Ormanı: Masal-Nar Yayınları
6. Sevgi Çiçeği: Çocuklara Mektuplar-Nar Yayınları
7. Ceren ve Arkadaşları (6 Adet) Masalsı Hikâyeler-Nar Yayınları
8. Doğum Günün Kutlu Olsun: Hikâye-Nar Yayınları
9. Kirazlı Şemsiye: Hikâye-Nar Yayınları
10. Affet Beni Öğrencim!: Yaşanmış Hikâyeler-Nar Yayınları
11. Hacivat'la Karagöz: Hikâye (6 Kitap)-Nar Yayınları
12. Gözlük Takan Yıldızlar: Masal- Nar Yayınları
13. Paten Giyen Kaplumbağa: Masal-Nar Yayınları
14. Yağmur Kuşları: Masal-Nar Yayınları
15. Neşeli Orman: Masal (8 Kitap)-Nar Yayınları
16. Anne Sen Melek misin?: Çocuk Şiirleri-Nar Yayınları
17. Gökkuşluğu Sevinci: MEB Tavsiyeli Çocuk Şiirleri-Nar Yayınları
18. Kutu Kutu Pense: Çocuk Şiiri-Nar Yayınları
19. Alfabenin Öyküsü: Tekerlemeler-Nar Yayınları
20. Masal Denizi: Masal-Nar Yayınları
21. Uçtu Uçtu Şiir Uçtu: Çocuk Şiiri-Nar Yayınları

31. Çıtı Pıtı Kutu Kutu Şiirler: Çocuk Şiiri-Nar Yayınları
32. Uçarım Dualarla Gökyüzüne: Çocuklar İçin Dua-Nar Yayınları
33. 34 adet masal kitabı: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları
34. Çocuk Şiirleri: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları
35. Peygamberim Serisi (4 kitap): Siyer Yayınları
36. Hayat Yolunda Öğrencilerle Baş Başa: Nar Yayınları
22. Güneşle Ay Duymasın: Çocuk Şiiri-Nar Yayınları
23. İlk Öğrendiklerimiz: İslam'ın Beş Şartı: Çocuk Şiiri-Nar Yayınları
24. Dünyanın Dengesi: Nar Yayınları
25. Kalbini Kaybeden Adam: Hikâye-Nar Yayınları
26. Mutluluğun Formülü: Hikâye-Nar Yayınları
27. Bilgi Çiçeği Öğretmenim: Öğretmen ve Öğrenci Şiirleri-Nar Yayınları
28. Konuşkan Varlıklar: Şiir-Nar Yayınları
29. Kalbim Çiçek Açıyor: Çocuk Şiirleri-Nar Yayınları
30. Masal Salıncağı: Masal-Nar Yayınları

BAZI ESERLERİNDEN ÖRNEKLER

Günümüz Dünyasının Genel Durumu!

İçinde yaşadığımız çağ, hızlı değişimlerin ve dönüşümlerin yaşandığı bir dönem olarak dikkat çekmektedir. Teknolojinin baş döndürücü ilerleyişi, küreselleşmenin etkileri ve toplumların değişen yapısı, günümüz dünyasını hem fırsatlar hem de zorluklarla dolu bir hale getirmiştir.

Öncelikle teknoloji, hayatımızın merkezine yerleşmiş durumdadır. Akıllı telefonlar, internet ve sosyal medya sayesinde bilgiye ulaşmak her zamankinden daha kolay hale gelmiştir. Bu durum iletişimi hızlandırırken, aynı zamanda bilgi kirliliği ve bağımlılık gibi sorunları da beraberinde getirmektedir. İnsanlar artık fiziksel olarak uzak olsalar bile anında iletişim kurabilmekte, ancak bu durum yüz yüze ilişkilerin zayıflamasına da yol açabilmektedir.

Ekonomik açıdan bakıldığında ise dünya genelinde gelir dağılımındaki eşitsizlik dikkat çekmektedir. Bazı ülkeler refah seviyesini artırırken, bazı bölgelerde yoksulluk hâlâ ciddi bir sorun olarak varlığını sürdürmektedir. İşsizlik, hayat pahalılığı ve ekonomik belirsizlikler bireylerin yaşam kalitesini doğrudan etkilemektedir.

Toplumsal açıdan ise değerler ve yaşam biçimleri hızla değişmektedir. Geleneksel yapılar yerini daha bireysel bir yaşam anlayışına bırakırken, bu durum hem özgürlükleri artırmakta hem de yalnızlık hissini güçlendirmektedir. Aile yapısı, sosyal ilişkiler ve kültürel normlar da bu değişimden etkilenmektedir.

Çevre sorunları da günümüzün en önemli meselelerinden biridir. İklim değişikliği, doğal kaynakların tükenmesi ve çevre kirliliği, sadece bugünü değil, geleceği de tehdit etmektedir.

Bu nedenle sürdürülebilir yaşam anlayışının benimsenmesi artık bir tercih değil, zorunluluk haline gelmiştir.

Sonuç olarak günümüz dünyası, büyük fırsatlar ve ciddi sorunları aynı anda barındıran karmaşık bir yapıya sahiptir. Bu süreçte bireylere düşen en önemli görev, bilinçli hareket etmek, değişime uyum sağlamak ve daha yaşanabilir bir dünya için sorumluluk almaktır. Ki kardeşliği dostluğu iyi niyet hoşgörüyü hiçbir zaman bırakmamak gerekir.

AYDINLAR KÜLTÜR SANAT DERGİSİ
olarak.

Bir aile dergisi olmaya
çalışıyoruz inşallah esenliklerle kalın.

ANNEME

Ben daha bir buçuk yaşındayken sustu sesin,
Dizlerine baş koymadan büyüdü bu yüreğim.
Adını öğrendim herkesten, kokunu rüzgârdan,
Bir "anne" diyemedim sana, içimde kaldı sesim.
Fotoğraflarda gülüşün, gözlerimde sızı oldu,
Her bayram bir eksik, her gün biraz daha doldu.
Sana yazdım çocukluğumu, gecelere sakladım,
Yokluğunla büyürken içim hep sana yoldu.
Kim okşadı saçımı, kim sardı dizlerimi,
Kim sildi gözyaşımı, kim bildi gizlerimi?
Herkesin bir annesi var, ben göğe baktım hep,
Bulutlara emanet ettim en derin hislerimi.
Bir ses duysam "yavrum" diye, irkilir kalbim,
Belki sensin diye dönerim, boş kalır elim.
Sana anlatacak çok şeyim birikti yıllarca,
Her cümlem yarım kaldı, sensiz eksik kelim.
Anneler Günü gelince çoğalır içimde yokluğun,
Çiçekler boynunu büker, hüzne döner dokunuşum.
Mezarına koyduğum her gülde bir ömür saklı,
Toprağa fısıldarım: "Anne, duy beni, ben oğlun."
Bil ki neredeysem, hangi yolda yürürsem
yürüyeyim,
Kalbimde senin yerin, hiç silinmez, hep derin.
Bir gün kavuşuruz elbet, inancım en büyük
tesellim,
O gün "anne" diyeceğim...
Ve tamam olacak içim.

Ömer KIVRAK

KİTAP TANITIMLARI

Abdullah AYDIN

SESSİZ ÇIĞLIK

Bu muhteşem esere başlamadan önce size biraz sevgiden bahsetmek istiyorum.

Sevgi, bir insanın bir başka varlığa duyduğu derin bağlılık, şefkat ve karşılıksız değer verme hissidir. Sadece bir duygu değil; sabır, EMEK ve sadakatle beslenen güçlü bir yaşam enerjisidir.

Selvi Boylum Al Yazmalım filmindeki efsanevi repliği hatırlarsınız "Sevgi neydi? Sevgi iyilikti, dostluktu, sevgi emektir". Asya karakterinin (Türkan Şoray) iç sesiyle sorduğu bu soru, tutku dolu bir aşktan ziyade, emekle inşa edilen kalıcı bağlılığı ve fedakarlığı tanımlamıyor mu aslında.

Acaba biz gerçekten ne kadar seviyoruz veya seviliyoruz? Sevgiye ne kadar emek veriyoruz? Bir Anne, baba, eş, kardeş, çocuk veya arkadaş olarak bu soruyu kendimize soruyor muyuz? Sevginin tanımını gerçek manada hangimiz biliyoruz? Hangimiz çocuklarımızı eşlerimizi, gözlerinin içine bakarak seviyoruz? Hangimiz Çocuklarımızın saçlarını okşayıp öpüp sonra uyutuyoruz veya sabah kalktığımızda "Günaydın oğlum veya kızım" diyerek sarılıyoruz? Güne onlarla başlayabiliyor muyuz? Günün en güzel başlangıcında güler yüzümüzle karşılarız muyuz? Anne baba ya eşler olarak bir birimizin duygularını ne kadar önemsiyoruz? İleride bir anne, baba, arkadaş veya eş olacak çocuklarımızı bir ebeveyn olarak nasıl yetiştiriyoruz?

İşte yazarımız **SESSİZ ÇIĞLIK** eserinde bulunan kurgusal hikâyeler ile bu konulardan o kadar güzel bahsetmiş ki eser sizi gerçeğe yüzleştiriyor.

Eser Osmaniye ilinde geçen farklı hikayelerden oluşuyor, bu hikayeler aslında yaşadığımız, gördüğümüz veya duyduğumuz hikayeler, yazarımızın bu yaşanan gerçek hikayeleri kurgusal anlatımı bile yalın ve akıcı bir dille anlatmış ki olayların içerisinde yaşıyorsunuz; Merve sizin kardeşiniz, komşunuz, arkadaşınız oluyor. Şevket bey bazen en yakın arkadaşınız, Ali Haydar Ağa köyünüzde veya kasabanızda yaşayan kötülükle beslenen biri oluveriyor. Elif'in çocuklarından ayrıldıktan sonra o gözyaşlarını içimizde hissediyoruz.

Yazarımız aynı zamanda doğa betimlemeleri ile de sizi doğa harikası olan Düldül dağının o güzel havasını yaşıyor. Yazarımız her ne kadar hikâyeler arasında hızlı geçiş yapsa da kişilerin hayatlarında sevgisizliği, iletişimsizliği çok güzel anlatmış. Aynı zamanda hikâyelerde de teknolojinin zararlarını anlatarak insan ilişkilerinin ne kadar çok zarar gördüğünü anlatmaktadır.

Bu hikâyeler ile toplumumuzun yarayan kanası olan sevgisizliğin veya teknolojik zararlarının; ebeveynleri, eşleri ve gençlerimizi kötü alışkanlıklara sürüklediğini, alkol, uyuşturucu veya uyarıcı madde ve cinsel bağımlılığa dönüşmesini, ayrılan ebeveynlerin yaşamış oldukları psikolojik davranışları, çocukların yaşamış olduğu travmaları çok güzel bir şekilde anlatarak kötü duruma "SESSİZ ÇIĞLIK" atıyor. Bir solukta okuyacağınız bizden hikâyelerle çok güzel bir eser. Sevginin gücüne inanın çünkü sevgi iyileştirir. Şimdiden iyi okumalar dilerim.

Sevgiyle kalın.

Kitaptan alıntılar;

"O yarım kalmış hayaller, belki de umudu olacaktı." Sf:51

"Hayatı, renklerini kaybetmiş bir tuval gibi soluk ve anlamsız görünüyordu." Sf:59"

Bu dünya böyledir işte, iyisi de var, kötüsü de. Sen kalbini temiz tut yeter." Sf: 100

"Ülkede eğitime, gençliğe ve geleceğe değer verilmezse günler göz boyamayla geçip gidiyor." Sf :126

Abdullah AYDIN

Servet BARDAK

Aşk Derim

Kavurur yüreği canı
Deli eder o insanı
Verir gönle heyecanı
İşte buna ben aşk derim

Ritim oluyor bambaşka
Hücreler doluyor aşka
Sevgi yerleşir can köşke
İşte buna ben aşk derim

Yürek hoplar hep derinden
Sanki çıkacak yerdinden
Çiçeği toplar arıdan
İşte buna ben aşk derim

En çok aşk gözde kurulur
Şirin sözlerde durulur
Kalbin içinden vurulur
İşte buna ben aşk derim

Düşüncede hep hayalde
Sanki kuş ötüyor dalda
Gönül hoplar bülbül gülde
İşte buna ben aşk derim

Aşktır koyar halden hale
Gezer durur daldan dala
Boran olur benzer sele
İşte buna ben aşk derim

Serveti hep aşk çağlatır
Tutsak edipte bağlatır
Bazen yüreği dağlatır
İşte buna ben aşk derim

Servet BARDAK

Dalda Ağaçta

Bahçede çiçekler renk renk açarken
Laleler sümbüller koku saçarken
Gönüller sevgiyle şerbet içerken
Cıvıldaşır kuşlar dalda ağaçta

Bir senfoni gibi rüzgârın sesi
Ferahlık veriyor açar nefesi
Haz verir insana bulunmaz eşi
Cıvıldaşır kuşlar dalda ağaçta

Toprak ana güzel gelincik süsler
Tarlada bağlarda başlanır işler
Sevdalar uğruna pembeler düşler
Cıvıldaşır kuşlar dalda ağaçta

Tomurcuklar taze güne uyanır
Seven sevdiğini gözünden tanır
Serveti her zaman aşka inanır
Cıvıldaşır kuşlar dalda ağaçta.

Servet BARDAK

*****

Sevgi Üstüne

Kurulsun bir dünya sevgi üstüne
Gözyaşı acılar hüznün olmasın
Hayaller pembeye başlıyor güne
Gözyaşı acılar hüznün olmasın.

Savaşlar yok olsun çiçekler açsın
Nergizler manolya kokular saçsın
Papatya güzelin başına taçsın
Gözyaşı acılar güzün olmasın.

Kardeşçe tutulsun her daim eller
Bahçede mis koksun güzelim güller
Şarkıyı türküyü söylesin diller
Gözyaşı acılar sızın olmasın.

Umutlar kurulsun güne her güne
Sevince boğulsun insanda sine
Barışın rüzgârı esmeli yine
Gözyaşı acılar hazan olmasın.

Yürekler sevgiyle hep yeşermeli
Serveti sevinçten aşka gelmeli
İnsanlar her zaman huzur bulmalı
Gözyaşı acılar bozan olmasın.

Servet BARDAK

Hatice GÜZEL

Patika Yol ve Anne Sevgisi

Hayat bazen uzun bir yol gibidir. Ama benim en güzel yolum çocukluğumda başlayan küçük bir patika yoldu. Çünkü o yolun her adımında annem vardı.

Çam ağaçlarının arasından geçen o yolu birlikte yürürdük. Güneş, dalların arasından süzülür; kuşların sesleri yaylanın sessizliğine karışırdı. Annemin eli elimde olunca dünya bana daha güvenli, daha güzel görünürdü.

Bir gün annemle patika yolda yürürken annemin elinde bir nar vardı. Narın ortasından ikiye böldü ve yarısını bana uzattı.

“Bak evladım” dedi, “Nar taneleri aile gibidir; bir arada olunca güzeldir.”

O an annemin sözleri kalbime bir ışık gibi düştü. Narın, için patika yol artık sadece bir yol değildi; annemin sevgisinin, öğüdünün ve sıcaklığının yolu olmuştu.

Bugün o günleri düşündüğümde kalbimde aynı sıcaklık yeniden doğuyor. Çünkü her insanın hayatındaki en güzel yol, annesine çıkan yoldur.

Narın'ın çocukluğu yokluk içinde geçti. Banyo yapmak için kazanlarda su kaynardı.

Çamaşırlar kazanlarda yıkanır. Annem hiç durmadan çalışır. Çadırda temizlik yapar, koyunları sağardı. Bitmek bilmeyen yük annemin omuzlarındaydı. Yokluk çoktu. Ama annemin kalbinde umut vardı. Yorgunluk vardı ama içinde sevgi vardı. Zorluk vardı ama yüzünde sevinç vardı.

Annemin içinde başka bir şey daha vardı: emek, sabır ve annelerin kalbinde hiç bitmeyen umut.

Belki yokluk içindeydik ama annemizin sevgisiyle aslında çok zengindik. Bu yüzden bugün, Anneler gününde sevgiyle yollar yürüyen tüm annelerin ellerinden öpüyorum.

Annem, ses benim hayatımın en güzel yolu oldun.

Tüm annelerin anneler gününü kutlu olsun.

Hatice GÜZEL

Yaşamdaki güzel şeylerin çoğu ikiye, üçe, düzinelerle ve yüzlerce dir.
Sayısız yıldız, gül, kardeş, hala ve kuzen vardır; ama anne tektir.

Kate Douglas Wiggin

Erdoğan ÖNER
Vakâri

KİYAMET YAKIN

Gusura bakmayın alınman boşa
Dönekler çoğaldı kıyamet yakın
Sözlerim meclisten dışarı haşa
Benekker çoğaldı kıyamet yakın

Görülmemiş bir gönüle sığıdığı
Çakalların aslanları boğduğu
Şahibi değil de elin sağdığı
İnekler çoğaldı kıyamet yakın

Nice ağaların doğup yettiği
Görünmüyor bacasının tüttüğü
Duvarında baykuşların öttüğü
Konaklar çoğaldı kıyamet yakın

Doğduğunda bile pis suda yunan
Beleş yaşamayı marifet sanan
Helâl kazanç değil her leşe konan
Sinekler çoğaldı kıyamet yakın

Ruhlar kirli bulunmuyor paklanan
Her şeyler aşikar olmaz saklanan
Baykuş gibi hazır lokma beklenen
Tünekler çoğaldı kıyamet yakın

Yüze tükürseler kafa takmayan
Sırtındaki nedir dönüp bakmayan
İnsan suretinde sesi çıkmayan
Binekker çoğaldı kıyamet yakın

Korkuyorum olan bize olacak
Erkeğe olacak kıza olacak
İçki masasında meze olacak
Denekler çoğaldı kıyamet yakın

Yeminle verdiği sözleri yutan
Kalmadı dünyada dilini tutan
Sabah dediğini akşam unutan
Bunaklar çoğaldı kıyamet yakın

Vakâri yazarsa bir daha silmez
Hatırı unuttur gönülü bilmez
Utanır yüzü yok kızarmaz solmaz
Yanaklar çoğaldı kıyamet yakın

Erdoğan ÖNER (Vakâri)

GİTSİN

İnsan nasihatla düzelmeyorsa
İpini kazıktan çözöver gitsin
Zihinsel kibiri azalmıyorsa
Yanından uzaklaş tozuver gitsin

Kalbinde buğuz et yüzüne bakma
Yalanı çok olur sözüne bakma
Felfecir okuyan gözüne bakma
Geriden geriye süzüver gitsin

Sır olanı söylüyorsa dostuna
Sağda solda giriyorsa gastına
Usanmadan geliyorsa üstüne
Al ayak altına eziver gitsin

Yere düşse bile yardımcı olma
Yalandan olsa da yüzüne gülme
Her gittiğin yere yanına alma
Yollarında onsuz geziver gitsin

Kuşun konmadığı çalılardan say
Akli başta değil delilerden say
Umrunda olmasın ölümlerden say
Yüreğe sinini kaziver gitsin

Karışmasın hiç kimsenin işine
Ne hal varsa görsün kendi başına
Rezil olsun acıma göz yaşına
Vakâri hicivi yaziver gitsin

Erdoğan ÖNER (Vakâri)

YÖRÜK KIZI

Pınarın başında bir güzel gördüm
Suda cemaline baktı yürüdü
Seyretmek istedim bekledim durdum
Saçına su gülü taktı yürüdü

Sormak istemiştin var mı muradı
Ben yaklaştım usul usul iradı
Elini ıslattı saçın taradı
Mor belik omuza aktı yürüdü

Bir adım yakına girdim usulca
Merhabalar dedim vardım usulca
Adın nedir diye sordum usulca
Bakmadı kaşını yıktı yürüdü

Sürüyü kaybetmiş meledi kuzu
Anladım bu güzel bir yörük kızı
Beni bitirmişti çilvesi nazı
Sanki yüreğimi yaktı yürüdü

Yaş dolu gözüm boynu buruğum
Yalnız kaldım sol yanımdan kırığım
Dedim senin gibi bende yörüğüm
Gözünü gözüme dikti yürüdü

Var ise bir derdin beraber bölek
Vakâri bunu da çok gördü felek
Kınalı parmaklar kınalı telek
Sandım nazlı keklik sekti yürüdü

Erdoğan ÖNER (Vakâri)

Abdullah
ALTUNKUP

ANABABA OCAĞI

Bir adam vardı. Elleri çenesinde, maziye dalmış, sanki uyanırken rüya görüyordu. Bu nasıl bir rüyaydı. Kapattı gözlerini. Merak etti filmin sonunu. Uzaklarda bir ev ilişti yaşlı gözlerine. Ocağından da duman tütüyordu ve kapı sonuna kadar aralık.

Merdivenin sol tarafına denk gelen duvarda bir papatya filizlenmişti. Çatıdan toprağa düşen yağmur taneleri misk gibi bir koku yayıyordu. Balkon korkulukları çürümeye yüz tutmuş. Bilirsiniz o mavi leğen hala aynı küflü çivide asılı. Ensemde hissettiğim şaplağı ne kadar canı çekti bir kendisi, bir de Allah bilirdi.

Koşar adım yürüdü o eve. Yıllara meydan okuyan merdivenden ikişer ikişer çıktı. Aralık kapıdan daldı içeri. Ahşaptan bölme odaları tek tek ve aheste aheste dolaştı. Sonra küçük bedeninin yıllarca nefes aldığı odanın kapısını korkarak açtı. Kuzine soba “hoş geldin” der gibi baktı. O da “nasılsın?” dercesine bir bakış attı. Yatağı hala pencere kenarında duruyor, bahçedeki ceviz ağacında cirit atan sincapları izliyordu. Yağmurlu bir günde cama çizmiş olduğu kalp hala üzerindeydi. Yanı başına bir tane daha çizdi.

Ağlamamak için direndi ne var ki sağanak halinde akın eden yaşlara engel olamadı. Bir el dokundu omuzuna. Arkasını döndü kimseler yoktu. Çocukluğuyla uzun uzun sohbet etti. Arkadaşlarını, kardeşlerini sordu. O durdukça sustu çocukluğu. Baktı ki ses yok çıktı koridora. En sondaki odaya yürüdü. Her sabah yufka ekmek banarak tereyağlı yumurta yediği tava hala oradaydı. Ortalık oldukça dağınık gözüküyordu. “Biri mutfağı temizlese olmaz mı?” demeye cesaret edemedi. Yıllarca ibadete yardım eden bakır ibrik ve leğene bir bakış attı. Zannımca ibrik ve leğene karşı bir planı vardı. İkisini de aldı koridora koydu. Birkaç adım sonra yeni bir kapı ardına kadar aralıktı. Ocak tütüyordu. Gözleri annesini aradı. Yalnızlıktan örümcek ağı tutmuş sedire elini uzattı. Belli ki görmeyeli uzun zaman olmuştu. Öpülecek el uzanmış, rüyanın en tatlı yeri kursağında kalmıştı. Ocağından da duman tütüyordu ve kapı sonuna kadar hala aralık. Kalktı yerinden. Yüzüne buz gibi suyla sert bir şamar attı. Aynaya baktı.

“Anne,” dedi sessizce. Sonrası pişmanlık ve göz yaşı. Bindi arabasına. Bastı gaza. Bayram arifesinde yetişti bir kalabalığa. Fatiha'lar, Yasin'ler... Eğdi başını dokundu soğuk mermere.

Adımladı ana baba ocağına. İkişer ikişer çıktı merdivenden. Önce mavi leğene baktı. Sonra duvardaki papatyayı kokladı. Girdi içeri. Kapıyı aralık bıraktı. Ocağa bir çakmak çaktı.

“Anne” dedi.

Kapı hala aralık; “Ocak mı? Onu yaktım. Bacadan duman tütüyor, sense gözümde tütüyorsun.”

Abdullah ALTUNKUP
ISPARTA

Dursun YEŞİLOĞLU

OSMANİYE'MDİR.

Doğuyla batının geçiş köprüsü
İşte bu şirin il, Osmaniye'mdir.
Burda denir, Beymail 'in, türküsü
İşte bu şirin il, Osmaniye'mdir.

Hasanbeyli, Gevurdağı eteği
Güzel Bahçe, gelişmenin gerçeği
Burda açar nergiz, sümbül çiçeği
İşte bu şirin il, Osmaniye'mdir.

Kıvrılan yollardan gel Düziçi'mize
Yaz günü pikniğe koş şelalemize
Kaplıcası şifa, bak Berke'mize
İşte bu şirin il, Osmaniye'mdir.

Tarih söyler, Harun Reşit Kalesi
Oba oba, köyler dolu sinesi
Düldül dağı hayran eder herkesi
İşte bu şirin il Osmaniye'mdir.

28.mart, bin dokuz yüz yirmide
Taşla, sopa, kazma kürek elinde
Kovmuş düşmanları kanlı geçitte
İşte bu şirin il Osmaniye'mdir.

Karacaoğlan ses veriyor yayladan
Türkü, türkü, uyanırsın rüyadan
Cennetten bir köşe vermiş yaratan
İşte bu şirin il Osmaniye'mdir.

Bir medeniyet varmış, Kastabala'da
Ne krallar hüküm sürmüş zamanda
Kök boyalı halı, kilim, burada
İşte bu şirin il, Osmaniye'mdir.

Arslandaş müzesi tarihe kanıt
Her bir köşesinde yükselir anıt
Çık da yaylalara efkarın dağıt
İşte bu şirin il Osmaniye'mdir.

Kadirli'miz düz ovaya yerleşmiş
Güzel Sumbas, Kadirli'yle birleşmiş
Seyran yeri, Savrun çayı, Sülemiş
İşte bu şirin il, Osmaniye'mdir.

Burada olur, gerçek turpun alâsı
Bayağı çok, bürokrati ağası
Kuş cenneti, Hemite'nin galası
İşte bu şirin il, Osmaniye'mdir.

Tarihe tanıktır kaleler şehri
Besler ovasını gür Ceyhan nehri
Güzeller güzeli çekilir kahrı
İşte bu şirin il Osmaniye'mdir.

Toprakkale, Türkmen, Yörük mekânı
Toprakkale bu diyarın nişanı
Vatan için gözün kırpmaz insanı
İşte bu şirin il, Osmaniye'mdir.

Oldukça çok, aşıkları yazarı
Unutmak mümkün mü Yaşar Kemal'i
Yiğit ana, rahime hatun buralı
İşte bu şirin il, Osmaniye'mdir.

Canından çok sever aziz vatani
Yedi ocak ilimizin bayramı
Al bayrakla süsleniyor her yanı
İşte bu şirin il, Osmaniye'mdir.

Yer fıstığı tescillenmiş nimeti
Zorkun'a çık unutursun zahmeti
Paha ile denk tutulmaz kıymeti
İşte bu şirin il Osmaniye'mdir.

Âşık dursun vatanımdır ilimdir
Şehitleri en çok olan yerimdir
Kırık sazım, türküm diyen dilimdir
İşte bu şirin il Osmaniye'mdir.

Aşık Dursun YEŞİLOĞLU

ANADIR ANA

Ne ah çeker ne of çeker büyütür
Böyle güzel insan anadır ana.
Sevgisiyle, emek verir yürütür
Böyle güzel insan anadır ana.

Gölge olur, kanat olur üstüne
Ak süt verir, basar onu döşüne
Nere gitse, canı gider peşine
Böyle güzel insan anadır ana.

Canım derde, can içinde can gider
Bir beş değil, hayatından on gider
Hasta olsa, yüreğinden kan gider
Böyle güzel insan anadır ana.

Nöbet tutar yavrusunun başında
Ana olur lokmasında, aşında
Cennet kokar ayağının altında
Böyle güzel insan anadır ana.

Şefkat akar, nehir gibi sözleri
Sevgi ışıır çakmak çakmak gözleri
Kuzusuna, kıpır, kıpır, özlere
Böyle güzel insan anadır ana.

Âşık dursun işte, vatanda ana
Rabbimin kelamı, Kuran'da ana
Aşk ile bağrına, basanda ana
Böyle güzel insan anadır ana.

Aşık Dursun YEŞİLOĞLU

Hacer
TUNA

SIZIF GELMİŞEM

Ey garip ömürlü gurbet diyarım
Şaşif yollarımı kazıf gelmişem.
Feleğin elinde hâli şiyarım
Gönül destanını yazıf gelmişem.

Solum yara düştü sağım dardadı
Mor çiçek Sümbüllü dağım hardadı
Nice yollar aşım işim zordadı
Damlayan kayadan sızıf gelmişem.

Özün bil yadlara bildirme meni
Ağlada ağlada güldürme meni
Bağında çiçeğim soldurma meni
Derdin deryasını yüzüf gelmişem.

Alnıma ne yazıf Allah'ım biler
Kimi kara bağlar kimisi güler
Tuna'm senden sade affını diler
Dünya telaşından bezif gelmişem.

Hacer TUNA

"" GÜLÜ KAYBETTİM ""

Yazılan gelirmiş garipçe başa
Kurban olam gözün ile o kaşa
Çiçeğim vurdurdun ayaza kışa
Bağımın içinde gülü kaybettim.

Artık gettin arasamda bulamam
Eksik kaldım tamam olup dolamam.
Gayrı sensiz o kapıyı çalamam
Seslensem can diyen dili kaybettim.

Kaldım çaresizce eli oğuşla
Bıraktın gözleri selde yağışla
Edemedim vedâ beni bağışla
Ayak prangalı yolu kaybettim.

Kapanır yüzüme açılmaz kucak
Ateşin içimde yanan bir ocak
Yıkıldı kökünden Tuna'm nolacak
Atamdan kalan tek dalı kaybettim.

Hacer TUNA

""""ANAM""""

Sen varisen gerek yokdu sırdaşa
Bırakıp getme meni bacı gardaşa
Çekerem seninle ne gelirse başa
Tutunduğum tek bir dalımsan anam

Başımın tacısan gönül ilacım
Bazen mutluluğum bazende acım
Bahçemde bağımsan hemde duacım
Gönlümün çölünde gülümsen anam

Gözüm yoktu ne şöhret de parada
Sefil başım kalmasın bak arada
Datsız duzsuz koyma beni burada
Ağzımın içinde balımsan anam

Bir değil bin ömrü eylerem fedâ
Şahit olsun buna yaradan hüda
Sakın ha Tuna'ma eyleme veda
Kırma kanadımı kolumsan anam

Hacer TUNA

Veli CUMA

EY KOCA DÜLDÜL

Ey koca Düldül
İlk göz ağrımız
Sevdamız
Adına türküler yaktığımız
Şifalar umduğumuz
Heybetli dağ.
“Al ha Düldül dedesi!”
“Al ha Düldül dedesi!”
Seyir tepesi
Şimdi sana dikmişler gözü.
Taşına, toprağına, suyuna.
Çimento fabrikası kuracaklarmış...
Atıkları yakacaklarmış...
İlçede istihdam artacakmış sözde.
Dağlarımız delik deşik.
Yer altında altın arar şirketler.
Yenilir, içilir mi? Altın.
Karnını doyurur mu fakirin?
Velev ki buldular, çıkardılar
Sana ne düşer paydan?
Oysa bizim altınımız yeryüzünde,
Bitmeyen, tükenmeyen
Aldıkça veren
Verdikçe veren
Sabun suyunda
Düziçi Ovası'nda.
Kimin umurunda insanlar
Sabun zehir akacakmış
Düziçi'nden Karataş'a tarım mahvolacakmış.
Zeytinler solacakmış
Köylüm ekmeğinden olacakmış...
Onlara ne?
Onlara ne de!

Ne demeli seyredenlere?
Okumayan nerden bilsin?
Bakamayan nerden görsün?
En büyük zenginlik olduğunu sağlığını?
Farkında mısın zirveye başını dayamış
dedenin?
Ey kendini akıllı sanan
Arştaki görmez mi sandın,
Yalanı, talanı, aldatanı?
Bilmez mi sandın
Yolsuzu, arsız, hırsız?
Kötülüğü iyilik,
Çirkinliği güzellik diye sunanları?
O değil miydi?
Azmışların
Yoldan çıkmışların üstüne
Gökten
Cayır cayır yanan
Alevli taşlar gönderen.
Kara taşlar, kara taşlar
Ovada kara taşlar...
Ortalık toz, duman
Yanık kokusu.
Gökyüzü kara duman, yanık kokusu.
Bilen var, gören var
Elbet günü gelir
çıkır kokusu.
Gizli yok, gizli yok, gizli yok.

Veli CUMA

Bir Dost Tanıdım

Sessiz Bir Çığlığın Yazarı: Hüseyin Er

Yazıya nereden başlanır bazen bilinmez.

Kimi insanlar vardır; hayatın tam ortasından girer söze, tıpkı bu satırlar gibi. Hüseyin Er de benim için öyle bir isimdir.

Aynı memleketten olmak, eskilerin Yeniköy, yenilerin Hacıları dediği; bugün Haruniye ile birleşerek Düziçi adını alan topraklarda yollarımızın kesişmesi, bu hikâyenin en sade ama engüçlü başlangıcıdır.

Birlikte katıldığımız etkinlikler, paylaşılan düşünceler ve örtüşen duygular zamanla bizi birbirimize yakınlaştırdı. Hüseyin Er'i tanıdıkça şunu gördüm: O, yalnızca yazan birideğil; yaşadığını yazıya dönüştüren, hayatı sözcüklerle anlamlandıran gerçek bir kalem emekçisidir.

Aslen eğitimci olan Hüseyin Er, ülkenin siyasal ve toplumsal gerçekleriyle yüzleştğinde yönünü değiştirmiş; mesleki yolculuğunu esnaflıkla sürdürmüştür. Ancak bu değişim, onu paranın dünyasına değil; insanın, okumanın ve yazmanın merkezine taşımıştır.

Esnafılığı bir geçim yolu olarak görmüş, yazıyı ise bir duruş hâline getirmiştir.

Alçakgönüllü yapısı, derin sezgileri ve sade yaşam anlayışıyla ilk bakışta insanda güven uyandıran birkişiliğe sahiptir.

Yazılarında imgeler vardır ama dilini süsleme kaygısı taşımaz. Anlatmak istediklerini dolandırmadan, açık ve yalın bir biçimde ifade eder. Geçmişten bugüne, bugünden geleceğe uzanan bir düşünce hattı kurar.

“Sessiz Çığlık” adlı kitabı, onun dünyasına açılan önemli kapılardan biridir. Bu kitapta yalnızca bireysel hikâyeler değil; bir ilçenin, bir coğrafyanın ve bir kuşağın sessiz kalmış çığlıkları yer alır.

Hüseyin Er'i farklı kılan en önemli özelliklerinden biri de yerel edebiyata verdiği emektir. Düziçi'nin şair ve yazarlarını görünür kılmak, eserlerini okuyucuyla buluşturmak onun için bir sorumluluktur.

İlçede yayımlanan kitap ve dergilerde çalışmalarının yanı sıra şair, öykü, deneme ve araştırma yazılarıyla aktif biçimde yer alır. Yok gibidir. İlçede yayınlanmış hemen hemen tüm kitaplarda küçükte olsa bir katkısı vardır.

Kitap yayımlamak isteyen herkese maddi ve manevi destek olur. Ofisi, zamanla şairlerin ve yazarların buluşma noktası hâline gelmiş; sözcüklerin, fikirlerin ve dostlukların paylaşıldığı bir mekâna dönüşmüştür. Bu yönüyle Hüseyin Er, yalnızca yazan değil; yazıyı çoğaltan, yazarı destekleyen bir gönül işçisidir.

Yazılarında ülke genelindeki sosyal baskılara, eşitsizliğe ve adaletsizliğe karşı açık birduruş sergiler. “Sessiz Çığlık'ta” yaşamın gerçeklerini; yokluk, çaresizlik ve emperyalizm karşısında ezilmişlikleri ele alır. Sorunları görür, dile getirir ve kendi penceresinden çözüm yolları sunar. Ezenin karşısında, ezilenin yanında durur; bu tavrını satır aralarında değil, doğrudan metnin ruhunda hissettirir.

Bir yazar olarak baktığımda Hüseyin Er'in; halkının yazan eli, gören gözü olmayı öncelediğine inanıyorum.

İnsanları din, dil, cinsiyet üzerinden ayıran anlayışlara karşı durur.

Yarım asra yaklaşan yazın birikimini çağdaş bir çizgide geleceğe aktarmaya çalışır. Yaşamla sanatı uyum içinde yürütür. Eserleri hep ön plandadır; kendisi bilinçli olarak geri planda kalır. İnsana verdiği değer her şeyin üzerindedir.

Yazıları bireyselden toplumsala, toplumsaldan evrensele doğru yol alır. Güzelliğe açılan kapıları zorlamadan ama inatla aralamaya çalışır.

Belki bu satırları okuduğunda “Bu övgüler bana fazla,” diyecektir. O desin. Benim gözümde Hüseyin ; yazısında da yaşamında da kibire yer vermeyen, adam gibi adamdır.

İyiki tanımışım.

Bekir DAĞSEVER

Şair -Yazar
Halk Bilim Uzmanı

ÇANAKKLE
DESTANI

Türklüğün gururla tarih yazdığı
Unutulmaz Çanakkale Destanı
Nusret Gemisinin oyun bozduğu
Unutulmaz Çanakkale destanı.

Bin dokuz yüz on beş, On dokuz Şubat
Yurda sahip, çıkmamadır kabahat
Bir mermiye bağlı koca bir hayat
Unutulmaz Çanakkale destanı.

MUSTAFA KEMAL' di ordunun başı
Yirmisinde yoktu çoğunun yaşı
Çeyrek ton mermiyle Seyit Onbaşı
Unutulmaz Çanakkale destanı.

Yedi devlet karşımıza durdular
Kınalı kuzular siper yardılar
İki yüz elli bin şehit verdiler
Unutulmaz Çanakkale destanı.

Çimen tepe Seddülbahir sırası
Ceset doldu dere tepe arası
İngiliz'e cehennemdi burası
Unutulmaz Çanakkale destanı.

Gelibolu şanlı tarihe geçti
Yiğitler şehitlik andını içti
Haçlı Orduları burada da kaçtı
Unutulmaz Çanakkale destanı.

Fransız İngiliz, Anzaklı onlar
Günlük beşyüz binden akarken kanlar
Konuk kaldı burda her ırktan canlar
Unutulmaz Çanakkale destanı.

Bir tarihin adı bu şerefli gün
Karavana geldi günde tek öğün
On sekiz Mart gelir, ederiz düğün
Unutulmaz Çanakkale destanı.

İşte tarih yatar bu kutsal yerde
Kimse bilmez kimin mezarı nerde
Dağsever, o ruhu yaşatır serde
Unutulmaz Çanakkale destanı

Bekir DAĞSEVER

YÜREĞİM
SENDEYSE
GETİR BE GÜLÜM

Bekir DAĞSEVER

Bir bahar sabahı kayboldu gitti
Yüreğim sendeyse getir be gülüm
O günden bugüne uyku da bitti
Yüreğim sendeyse getir be gülüm.

Nasıl aldın hiç durmadan kanıyor
Görenlerim beni mutlu sanıyor
Tatlı belam yürek yerim yanıyor
Yüreğim sendeyse getir be gülüm.

Nerden geldin nasıl çaldın görmedim
Selam verip beş dakika durmadın
Uyuşturup neşter bile vurmadin
Yüreğim sendeyse getir be gülüm.

Bu yarayı ancak çekenler bilir
Sanma ki ettiğin yanına kalır
Sen yoksan Dağsever derdinden ölür
Yüreğim sendeyse getir be gülüm.

*****

TANIRIM

Çok analar tanırım.
Dünyanın bitmeyen çilesini çeken
Çilesinden arta kalan
Buruk tadını alanını
Yük altında inleyenini
Beşik üstünde uyumazlarını
Cefasından sefasını unutanını
Tanırım!
Elleri nasırlısını,
Viski bardağı tokuşturanını
İnsanlıktan nasibini almamışın elinden
Gözleri morarmışını,
Tanırım!
Eğitmcisini tebeşir tozu yutarken
Düşkünler evinde yol gözleyenini
Birde cephe gerisinde ağıtlar irkenini
Tanırım!
Daha önemlisi hepsinin kutsal oluşunu!

Bekir DAĞSEVER

Düziçili Çizerden Sanatsal Dokunuşlar

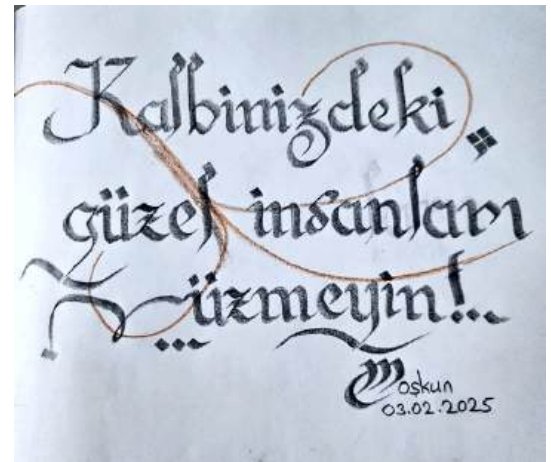
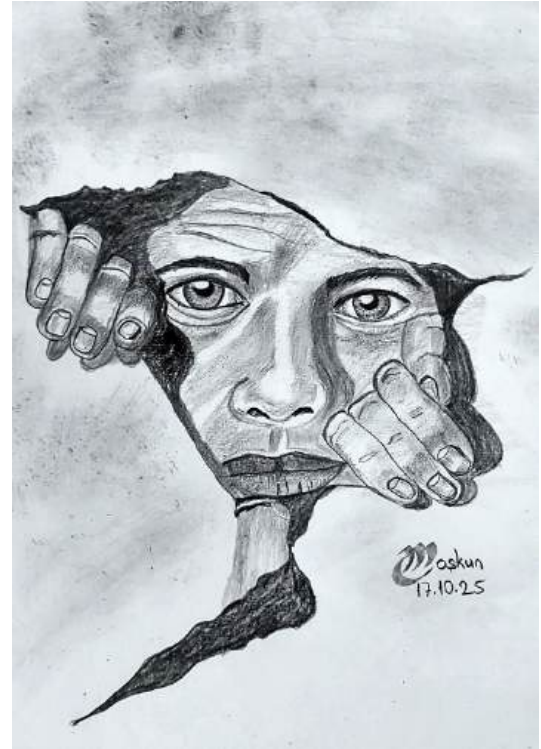
Mehmet Coşkun; Düziçili eski bir imamdır. Emekli olduktan sonra kendiimkanları ile karakalem resim çalışmalarına başladı.

Bu sayımızda bazı eserlerini burada yer veriyoruz..İleriki sayılarımızda da. Yine eserlerinden Yayınlamak istiyoruz. Kendisine başarılar diliyoruz.

Mehmet COŞKUN

Kadınlar Gününe Özel

KADINLARIN HAYATIMIZDAKİ ÖNEMİ KADIN 1

Kadın; doğuran, bakan, besleyip büyütendir. Her türlü tehlikeden koruyandır. Çoğalmayı sağlayan en büyük insan. Doğumdan ölüme kadın olmak Yüce Rabbim'in mucizesi olsa gerek.

Kadın; evde anne, eş, abla, hala, teyze. Dışarıda aşçı, işçi, bakıcı, temizlikçidir. Tarlada yabanda ırgat vs vs.

Ayrıca;

İslam'a göre kadın ; yani kız çocuğu :

1. Doğduğu zaman, babası cennetliktir.

Bunlar hadis-i şeriflerle sabittir. Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem kız babalarına bu müjdeyi veriyor.

2. Başka bir hadisi şerifte; "evlendiği zaman kocasının dinini yarısını tamamlar" buyuruyor. Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem; " kadın evlendiği zaman kocasının dinini yarısını tamamlar" buyuruyor.

3. Anne olduğu zaman hepimizin bildiği bir hadis-i Şerif zaten bu. "Cennet annelerin ayağının altındadır" buyuruyor. İslam dini yüce dinimiz kadınlarımıza, annelerimize, eşlerimize, kızlarımıza, bacılarımıza bu şekilde yüce değerler veriyor.

Dünyadaki tüm kadınlar eşitlik, özgürlük, daha iyi bir yaşam, sağlık, huzur simgesi. Kadının aile ve toplumdaki yerini ön plana çıkarmak toplumun en saygın görevi olmalıdır. Üzerlerindeki maddi manevi, sosyal yükümlülüklerini hafifletmek, hak ettikleri yaşamı kendilerine sunmak dünya erkeklerinin boynunun borcudur. Kadın; bir insan bir dişi olarak düşünülduğünde, en fedakâr en çalışkan ve en çok üreten bireyler.

Dünya kadınları; canla başla, can hıraş bu kadar kendini feda ederken, toplumda hak ettiği saygı ve sevgiyi görmemektedir. Hep ezilen, hor görülen, sermaye edilen, dayak yiyen, gereksizce sebeplerden dolayı canına dahi kastedilendir. Allah'u teala tarafından kendine sunulan yaşamı zehir edilen ya da yaşamı elinden alınan kimselerdir. Ne kadar hukuk kadınları, erkeklere karşı eşitlik hakkı verse de buna karşı olan kimseler tarafından hep rafa kaldırılmış, kadına eşitlik yakıştırılmamıştır.

Kadın; toplumun birçok kesiminde ne kadar göz ardı edilse de kadın tek başına hep bir adım öndedir. Kadın; işçi, siyasetçi, idareci, sağlıkçı velhasıl kadın her yerde hep bir adım önde. Toplum erkeği ise bunu hep görmezden gelmektedir.

Atatürk 1924 anayasasında kadınlarımıza yaşamlarında birçok hak tanıyarak kamu ve daha birçok alanda yollarını bir nebze de açmış yaşamlarında kendilerine özgürlük

tanımıştır. Bir toplumun uygar olabilmesi için ya da o topluma uygar denilebilmesi için kadınların her kesimde yer alması, özgürlüklerinin kısıtlanmaması gerekmekte olduğunu göstermek istemiştir.

Girdiği her kurum ve kuruluşta, yapıcı, programlayıcı, düzenleyicidir. Her zaman, tıpkı aile düzenindeki olumsuzlukları kaldırıp yok ettiği gibi.

Kadın; evde ana olabildiği gibi uzayda astronot olmasına da imkân tanınmalı. Demek istediğim; yerden, göğe önemini vurgulamak istememdedir. Her kadının kendi toplumunda özgür ve aktif olmalarına fırsat verilmelidir.

Kadını aşâğılık bir mahkum gibi görmemeli, kadını o hale getirenler her zaman adalete hesap vermelidir. O kadındır ki; küçücük yaşta kendinden nice büyük yaştaki erkeklerin oyuncuğımı gibi bir takım saçma sapan evliliklere kurban edilmemelidir. Tek hatalarında ellerinden tutulup kaldırılacakları yerine kötü damgalar yememelidir. Nihayetinde dayak atılmamalı, geri toplumlardaki gibi meydanlarda kırbaç çekilmemeli, başı taşlanarak öldürülmemelidir.

Bu sonuçlar doğrulmadan önce küçücükken babası, dedesi yaşındaki kimselerin kucağına avrat diye atılmamalıdır. Öncelikle eğitim yolu gösterilmelidir. Okul çağındaki çocuğa koca bulursak, büyüdüğünde kötü yola düştüğünde cezasını bize kesmek düşmemelidir. Çünkü; o yola kendi ellerinizle göndermişsinizdir onu.

Sonuçta bu dünyada çektire çektire öldürdüğünüz kadının mezarına girip cezasına ortaklığınız mümkündür.

Kadınlar ki; savunmasız kahramanlardır. Biz ki Türk kadınıyız. Yıllar önce bile birçok alanda yer aldığımız gibi kurtuluş savaşında da hem cephede hem de cephe gerisinde boy göstermiştir atalarımız.

Anlatmak istediğim kadınların teknoloji alanından uzak tutulmamasıyla da ilgilidir. Her alanda kendini geliştirmesinde imkân tanınmalıdır. Bir ülkenin kalkınmasında mutlaka bir kadın parmağı vardır. Tıpkı şu söz gibi. "Her başarılı erkeğin arkasında mutlaka akıllı bir kadın var."

Kadın eli, yüzü, gözü cilalı kimseler demek değildir. Kadınlar; dünyanı orta direğidir. O direkleri söküp yok ederseniz siz erkeklerde aynı felaketi yaşarsınız. Kadınsız dünya olamaz, kadınlar dünyanın en nazlı çiçekleridir. Kadınlar her zaman sevgi ve saygıyı hak eden kimselerdir... Saygılarımla.

Gülhürî Gül)
Melek Avcı Coşkun

Emine Önder

Hayaller ve Gerçekler

Yaz gelmişti. Sıcak ağustos ayından kalan hatıralardan biri... Büyükanne, yıllardır özlemini çektiği anları yaşıyordu; mutluydu. "Demek isteyince oluyormuş," dedi kendi kendine. Baba

yurdundan kendi payına düşen tarlaya zeytin, elma, ceviz, üzüm, kiraz ve daha neler neler ekmişti de ne hayaller kurmuştu. Onlara bakarken, bahçeyi sularken onlarla konuşur, dallarını bir bir okşardı adeta. Ceviz ağacının dalına, torunları için salıncak kurdurmuştu.

"İşte şu kiraz ağaçlarında torunlar uzanıp toplayacaklar. Erikler oldu mu gelseler bari! Şu seftalinin tadı nefis, yer bunu torunlarım. Şu hurmanın tadına bakın hele, yeşili bile tatlı! Şu çiçekleri çoğaltmak gerek, naneyi çocuklarım çok sever." O günler gelecek mi acaba diyerek senelerce beklemişti.

"Evet, o günler gelmişti. Dut ağacının yanı başında bir evi olsun demişti; olmuştu. Deprem... Şiddetli depremde evi ağır hasar aldığı için yıkılacaktı; yıllarını geçirdiği evinden olacaktı. Bu durum onu çok üzüyordu. Ne canlar kaybolmuştu. Kimi anasını, kimi babasını, eşini, çocuklarını... Yani bu acının yakmadığı ocak kalmamıştı. Büyükanne bunları hatırlamak bile istemiyordu. İnsanın yaşadığı her şeyini gizli tutan, içinde kendini güvende hissettiği çatısı yoktu; üşüyordu. Herkesin kendine bir çadır aradığı o günlerde, yürürken bile korkulan yeryüzü dursa da kafaların sallanmasının durmadığı o günler çok acı veriyordu. Acı da olsa karar verildi; zeytin ağaçlarının yanına ev yapılıacaktı.

Büyükannenin bir oğlu, bir kızı vardı. El attılar bu duruma. El ele vererek kısa sürede hayalini kurduğu yere evini kurdular. Çok güzel bir ev olmuştu. Eşyalar evin içine yerleştirildi. Dut ağacı, kurulan hayallerin gerçek olduğuna şahitlik ediyordu. Yaşananlar çok acıydı; büyükanne bunları bir türlü unutamıyordu. Sessizleşti, sonra hastalandı. Çocukları yanlarında kalmasını istedi. "Gitmem," diyerek direndi, direndi. "Ben buralarda mutluyum, büyük şehirlerde yapamam," dedi ama gitmek zorunda kaldı. İki hafta kalırım diyerek gittiği kızından döndüğünde adeta yaşamıyordu. Olanlar ve yaşananlar onu çok etkilemişti.

"İşte buradayım, olmak istediğim yerdeyim," diye düşündü. Tek başınaydı. O çok sevdiği bahçesi bile

onu mutlu etmiyordu. Suskundu, ortalarda görünmez olmuştu. İçine kapanmıştı. Evi, hayal ettiğinden bile güzel olmuştu ama yalnızlık ona daha çok acı verir olmuştu. Yaz tatilini bekliyordu. "Torunlarım bir gelse, bir görseler buraları," diye düşündü. Bekledi, bekledi... Önce kızı geldi. Ne çok severdi kızının kızını. Çok bakmıştı ona, tarifsiz sevmişti kız torununu. "Doktor olasin kızım," derdi. İşte o hayali de gerçek olmuştu; torunu tıp fakültesinde okuyordu. Anneanesi yine sessizdi. Sanki depremde kaybettiği sevdikleriyle ruhunu da yollamıştı sessizliğin içine.

Tatilini geçiren kızı gitmiş, birkaç gün sonra oğlu ve torunları gelmişti. Salıncak dut ağacına kuruldu, çocuk sesleri kuş seslerine karıştı. İşte hayaller gerçek olmuştu. Ev her zamanki gibi derli topluydu; hiç içinde yaşayan yok gibiydi. Sabahları tencereler ve çaydanlık her zamanki gibi ocağın üzerinde duruyordu. Yanında küçük bir tencere de daima hazır beklerdi; yine öyleydi. Bir tek büyükanne sessizdi, susuyordu. Torunları, köy evinin etrafındaki canlı böceklerden korktukları için ortalarda pek görünmüyorlardı. Burada olmaktan biraz da sıkılıyorlardı.

"Onları nasıl mutlu edeceğim?" diye düşündü ve küçük balkona oturdu. Biri kız, diğeri oğlan iki torununa buraları sevdirmek için "hissetme, duyma, görme oyunu" diye bir oyun kurdu. Oyunun kuralı şuydu: "Gözler kapanacak, etrafınızdaki sesleri duymaya çalışacaksınız." İlk Cem duydu sesi: araba sesi, kuş sesi... Ceren hemen atıldı: horoz sesi, su sesi, rüzgârın sesi... Çocuklar mutlu olmuştu. "Ev ödevi size," dedi büyükanne. "Gördüğünüz ve duyduğunuz canlı, cansız varlıkları yazacaksınız." Onun niyeti buraları torunlarına sevdirmektir; bırakmak, gitmekti.

Akşam olunca, "Gökyüzündeki yıldızları paylaşacağız," dedi torunlarına. Çocuklar güldü. "Bizim yıldızımız mı olacak şimdi babaanne?" Balkona uzanmıştı: "Bak, şu senin yıldızın Cem; bak, bu da senin yıldızın Ceren," dedi. Çocuklar, "Yaşasın, yıldızımız var!" diyerek sevindiler. İkisi de aynı anda, "Peki senin yıldızın nerede büyükanne?" diye sordular.

Derin bir sessizlik oldu. Gece bile sustu bu soruya. Rüzgârlar esmez oldu. Babaanne sustu, sustu... Onun yıldızı, depremden kısa bir süre sonra kaymıştı zaten. Bunu biliyordu, sustu.

Emine ÖNDER

Emine Önder

GİZLİ NOT

Aile meclisi kurulmuş, anne ve çocukları bir araya gelmişlerdi. Konu derin, bir o kadar da ilginçti. Anne, çocuklarına bir bir soruyordu: “Duydunuz mu babanızın birilerine borcu olduğunu? Gördünüz mü?”

İkisi kız, üçü oğlan, toplam beş çocuğu vardı Halime kadının. Halime, kocasının düşüncelerini paylaşmıyordu ama eşi evine iyi bakardı, olup biteni pek anlatmazdı. Yine de Halime kadın, onun hâl ve hareketlerinden, oturuşundan kalkışından tanırırdı; eşinin borcu olsa söylerdi, söylemese de bilirdi.

Yine de emin olmak için bir kere daha sordu çocuklarına: “Bir daha düşünün, hiç hissettiniz mi borcu olduğunu?”

Çocukların cevabı yine aynıydı. Halime kadın, ev idaresinde çok başarılı bir kadındı. Eşinin ve evinin düzeni için büyük çaba sarf eder, israftan kaçınırdı. En küçük, kimsenin önemsemediği şeylerin bile kıymetini bilir; israfın aynası olan çöp kutusuna pek ihtiyaç duymazdı.

Peki, o esrarengiz not neyin nesiydi? Aklı almıyordu. Çocukları da şaşkıncı. Acılarına mı yansınlar, bu duruma mı üzülünler, bilemiyorlardı.

Halime kadın, eşinin bütün kıyafetlerini bir araya getirip poşetlere koymadan önce ceplerini kontrol ediyordu. Çocukları da anneleriyle birlikte araştırıyor, “Daha başka bir şey var mı?” diye bakıyorlardı. Yoktu... Hiçbir şey bulamamışlardı.

Çocuklardan birinin aklına, babalarının daha önce yazdığı not defteri geldi. Bir çırpıda kalkıp onu buldu. Heyecanla notu ve babalarının yazdığı satırlara baktılar. Yazılar birbirini tutmuyordu. Üzülen yüzlerin yerine bir tebessüm yayıldı.

“Demıştim size,” dedi Halime kadın. “Babanız yazmış olamaz bu yazıyı. Onun borcu yok.”

“Peki bu not neyin nesi? Kim yapabilir böyle bir şeyi?”

Akıllı kadın Halime, bir daha okudu notu: “Okuyalım şu notu. Belki bir ipucu gizlidir.”

Çizgili bir kâğıda yazılmış, dörde katlanmış bir not... Bulunma zamanı da ilginçti: Halime kadının kocasını toprağa vereli üç gün olmuşken, çocukları babalarını kaybetmiş olmanın acısını yaşarken bulunmuştu bu not. Notun ortaya çıkışı onları bir kez daha yıkıyordu. Rahmetlinin kıyafetleri yoksullara dağıtılmadan önce kontrol edilirken çıkmıştı ortaya.

Not şöyle diyordu:

“Sevgili eşim ve çocuklarım. Ben, babanız; sizin haberiniz yokken bir ara paraya sıkıştım, borçlandım. Size de diyemedim. Gittim, Kezban ninenizden bir cumhuriyet altını ve bir miktar para aldım.

Eğer bir gün ölürsem borcumu Kezban ninenize ödeyin. Beni borçlu bırakmayın. Babanız.”

Halime kadının aklına bir fikir geldi.

Birden ayağa kalktı: “Bu işte bir iş var,” dedi. “Biz acımıza yanarken kimler geldi, kimler gitti bilemedik. Acaba bu odaya girenleri hatırlasak... Birileri mi bıraktı bu notu?”

“Olabilir. Doğrudur ya, hiç düşünmedik,” dedi çocukları.

Ve odaya girip çıkanları düşünmeye başladılar.

Oğullarından biri:

“Bence Kezban ninenin yakınlarından başlamalıyız,” dedi.

Bir bir gelenler hatırlandı. Gözler yaşlı, yürekler acılıydı ama gelen de gelmeyen de biliniyordu.

Evin küçük oğlu: “Durun!” dedi.

“Hatırladım! Dün, notun bulunduğu asılı ceketin yanında kimi gördüm, bilin bakalım!”

Gözler sözlere karıştı; acıyla, hüznle yoruldu. Suskun dudaklarda bir müddet mayalanan sır perdesi açıldı.

Kezban ninenin torunu hatırlarına geldi.

Kızlardan biri pencereden geleni gördü. Onu kaptığı gibi dışarıdan içeri aldı. Çocuk şaşırılmıştı, bir o kadar da korkmuştu.

Notu ona uzattılar: “Bunu sen mi yazdın?”

Evin küçük oğlu: “Hayır... Hayır!” diye cevap verdi.

Küçük kıza bir kâğıt ve kalem verdiler.

“Şuraya adını yaz bakalım,” dedi Halime kadın.

Çocuk sustu, sustu... Sonunda ağlamaya başladı: “Beni ninem zorladı... Bana da, sana da para veririm” dedi. Ona borcunuz mu varmış ne, ne... diyememiş. Bana da ‘Kimseye görünmeden ceketin cebine koy gel’ dedi. Beni neme, anama demeyin ne olur. Beni döverler...”

Ağlayan çocuğa sarılan Halime kadın, gerçeği öğrendiği için huzurluydu. Olanlara bir türlü anlam verememişlerdi. Bu işin bir yalan olduğunu anlayınca, bunca yıl dostluk kurdukları insanların böyle bir yola başvurmalarına akıl erdirememişti.

“Sakin ol, korkma,” dedi küçük çocuğa.

Ailecek bu işi çözmüşlerdi. Babaları artık rahat yatabilirdi.

Üç gün önce koydukları mezarına gittiler.

“Alın bu notu, atın dereden akan suyun içine,” dedi Halime. “Kimseye de bir şey demeyin. Babanız yaşasaydı böyle isterdi.”

Sustular...

Yas yerine gelenlere gidenlere bir daha baktılar. Akıllarında tek bir soru vardı:

“Bir insan böyle bir işe neden başvurur ki?”

Soramadıkları bu sorunun cevabını ise hiçbir zaman alamadılar.

Emine ÖNDER

Selami KURT

Gazeteci Yazar

DEMİRKALE PADİŞAHI KIZININ EFSANESİ

Vakti zamanında, Adıyaman topraklarının dağla taşla konuştuğu, rüzgârın sır taşıdığı çağlarda, Zey Köyü'nün üst tarafında, bugün Demir kale denilen yerde heybetli bir kale yükselirmiş. Bu kale öyle sıradan bir kale değilmiş; surları güneşi keser, gölgesi vadilere düşermiş. Kalede hüküm süren padişah ise sertliğiyle, adaletiyle ve gururuyla tanınmış.

Padişahın bir de kızı varmış.

Anası erken öldüğü için kız, kalenin taş duvarları arasında büyümüş. İpekler içinde yaşasa da gönlü özgürmüş. Güzelliği dillere destanmış ama onu asıl farklı kılan, merhametli yüreği ve asi ruhuymuş. Halkın halini sorar, aşağıdaki köylerde yanan ocakları kaleden seyreder, iç geçirirmiş.

Padişah kızını kimselere göstermezmiş.

"Bu kız padişah kızıdır, halktan biriyle olmaz," dermiş. Onu ya uzak diyarlardan bir hükümdara ya da kendi soyuna layık birine vermek istermiş.

Günlerden bir gün, kız kalenin burcundan aşağı bakarken, Zey Köyü tarafında koyun güden bir delikanlı görmüş. Delikanlının sesi dağlara çarpıp yankılanırken söylediği ağıt, kızın yüreğine işlemiş. Günler geçmiş, kız her gün aynı saatte burca çıkmış. Delikanlı da her gün aynı yerde durmuş. Göz göze gelmişler. Önce sessiz, sonra umutlu... Zamanla bu bakışlar aşka dönüşmüş.

Kız, hizmetkâr kadınlardan biri aracılığıyla delikanlıya haber göndermiş. Gizlice buluşmuşlar. Delikanlı ne taht istemiş ne altın; sadece kızı sevmiş. Ama bu sevdâ kalenin duvarlarına sığmamış.

Bir gün padişah durumu öğrenmiş. Öfkesi gök gürültüsü gibiymiş. Delikanlıyı huzuruna getirtmiş.

"Padişah kızına göz dikmenin cezası ölümdür," demiş.

Bazı anlatımlara göre delikanlı oracıkta öldürülmüş. Bazılarına göre ise dağlara kaçmış ama bir daha geri dönmemiş.

Kız, sevdiğinin başına geleni öğrenince yıkılmış. Günlerce konuşmamış, yememiş, içmemiş. Padişah kızını kalenin en yüksek kulesine kapatmış. "Unutur," demiş.

"Zaman her şeyi unutturur."

Ama unutmamış.

Bir gece, ay tam dolunayken, kız kalenin burcuna çıkmış. Rüzgâr saçlarını savururken Zey Köyü'ne doğru bakmış. Sevdiğinin sesini duyar gibi olmuş. Gözlerinden yaşlar süzölmüş. Ve kader orada yazılmış.

Kimi der ki: Kız kendini kaleden aşağı bırakmış.

Kimi der ki: "Allah'ım, beni bu acıyla yaşatma," diyerek taşa dönüşmüş.

Sabah olduğunda halk kalenin eteklerinde garip bir kaya görmüş. İnsan silüetine benzeyen, başı eğik bir taş... O günden sonra oraya "Padişahın Kızı" demişler.

Rivayet odur ki:

O kayanın yanından geçen genç kızlar iç geçirirmiş. Gece rüzgâr sert eserse, kızın ağıtı duyulmuş. Aşkı yarım kalanların yolu mutlaka oraya düşermiş. Demir kale hâlâ ayakta. Taşlar hâlâ suskun.

Ama yaşlılar der ki: "Her taşın hafızası vardır... Padişahın kızı hâlâ sevdiğini bekler."

Selami KURT

*****

BAHAR

Yıllardır bekledim yine beklerim
Gelsen de açılır, gönül kapılar
Hayalinle yollarını gözlerim
Çiçekler donatmış sevgidir Bahar.

Özlemle seherde yollara çıktım
İçimde yanmıştı, sevgiyle bağrım
Sana kavuşmaktı gayem amacım
Çiçekler donatmış, sevgidir Bahar.

Bu caddeler bize dar gelir durur
Taşlı yollarında tasmaları vurur
Sevmeyen insanlar tuzaklar kurur
Çiçekler donatmış, sevgidir Bahar.

Sana kavuşunca bulmuşum huzur
Hayatım gönlüme huzur doldurur
Akıtma gözyaşını, ruhuma vurur
Çiçekler donatmış, sevgidir Bahar.

Bir saniye bile yanımda olman
Mutluluk doldurdu kalbime o an
İki gün benimle olduğun zaman
Çiçekler donatmış sevgidir Bahar

Yollar kısalırken ayrılık vakti
Yüreğim hüznü ateşi yaktı
Kurtoğlu, yollarda hep seni andı
Çiçekler donatmış, sevgidir bahar.

Selami KURT
Şair -Yazar

Hüseyin ER

ÖYKÜ

SESSİZ
DUYGULAR

Evler birbirine yaslanmış gibi sık sokaklar dardı; Evlerin bu kadar sık olması beraberinde bazı güzellikleri yaşatırken bazı olumsuzlukları da beraberinde taşırdı. Mahallede akşamları soba dumanı gökyüzünde ağır ağır yükselirken havanın boğuculuğu da giderek artardı., sabahları horoz sesine karışan kadın fısıltıları sokak aralarında yankılanırdı. Herkes herkesi tanır, herkes herkesin hikâyesini yarım yamalak bilirdi. Aile içi sırları saklamak bile bu ortamda çok zor olurdu. Ama bazı hikâyeler vardı ki, her şeye rağmen saklanmalıydı.

Onları de öyle bir hikâyeydi. Evleri karşı karşıyaydı. Aralarında ortak kullanılan genişçe bir avlu vardı; çocukken o avlu onlar için bir oyun alanı kadınlar için dedikodu, hayvanlar için toplanma yeri.

O, kızıdan birkaç yaş büyüktü. Çocukken bu fark, sadece onun daha hızlı koşması, daha yükseğe tırmanması uzanamadığı erik ve incire uzanabilmesi demekti. Kız onun peşinden gider, o da arada dönüp “Dikkat et düşeceksin,” derdi. Bu basit uyarının içinde bile koruyucu bir sıcaklık, gizli bir sahiplenme vardı.

Avlunun bir kenarındaki incir ağacı, onların sırdaşıydı. Yaz akşamları ağacın altına oturur, sırtlarını dayayıp gökyüzünü seyrederdiler. Kız yıldızlara bakıp isimler uydurur, delikanlı sıkılmadan hep aynı hikâyeyi dinlerdi.

“Bak,” derdi kız, “şu en parlak olan var ya, o benim yıldızım.”

Delikanlı gülümserdi. “O zaman yanındaki de benim olsun.”

Çocukça bir paylaşımdı bu; ama zamanla o yıldızlar, kalplerinde başka bir anlam kazandı.

Ergenlik yılları geldiğinde, mahalle değişmedi ama bakışlar değişti. Aynı sokakta yürürken artık daha dikkatliydim. Kızın saçları uzamış, yüzü incelmışti alımlı bir kız olmuştu. Delikanlının sesi kalınlaşmış, omuzları genişlemişti. Çocukluklarının rahatlığı yerini tuhaf bir sessizliğe

çekingenliğe bıraktı. Birbirlerine söylemek istedikleri çok şey vardı; ama kelimeler dudaklarına kadar gelip geri dönüyordu. Bakışmalar bile artık kaçamaklı oluyordu. Yolda karşılaştıklarında sadece çekingen bir gülüşten başka bir şey olmuyordu.

Evlerde alttan alta yaş farkları konuşuluyor “komşu kızı, komşu oğlu” gibi... sanki bilerek onların önü kesilmeye çalışılıyordu. “Kız kısmı dikkatli olmalı, artık büyüdün,” diye nasihat eden büyükler... Açık kalan pencere perdelerini çekiştiren anne, babalar. Oysa duygular karşılıklıydı. Bunu en iyi onlar biliyordu ama duyguları sessizdi.

Delikanlı askere gitmeden önceki yaz, duyguları iyice yoğunlaşmıştı. Kızın evinin penceresinden sokağa düşen gölgeyi bile tanıyordu. Akşamları, sırf onu bir an görebilmek için hayvanlara bakmak bahanesi ile avluda dolaşıyor, kız pencerenin aralık perdesinden “anladım seni” dercesine gülümsüyordu.

Bir akşamüstü, güneş batarken sokak turuncu bir ışığa bürünmüştü. Kız elinde boş bir sürahiyle çeşmeye doğru yürüyor, Delikanlı karşıdan geliyordu. Kalbi göğsüne sığmıyordu. Bu kez konuşacaktı. Bu kez susmayacaktı. Belki de son fırsattı askere gitmeden önce... Yan yana geldiklerinde zaman yavaşladı. Çeşmenin su sesi aralarında bir perde gibiydi.

“Yarın askere gidiyorum,” dedi delikanlı.

Kızın eli titredi. Elindeki sürahiyi düşürmemek için çok çaba harcadı. “Biliyorum,” dedi titreyen bir sesle.

“Döndüğümde...” diye başladı delikanlı. Devamını getiremedi. Evlerin birinden bir kadın sesi yükseldi. İkisi de irkildi. Cesaret, o an dağıldı.

“Dikkat et kendine,” dedi kız.

“Sende,” diyebilirdi delikanlı.

O cümlelerin arkasında, sessiz bir “Seni seviyorum” asılı kaldı.

Delikanlı askerden döndüğünde mahalle aynı mahalleydi; ama hayat değişmişti. Kız artık daha içine kapanıktı. Çok şeylerin değiştiği belliydi. Annesi, ona görücü geleceğinden söz ediyordu. Delikanlı bunu duyduğunda içi daraldı. Yine konuşmayı düşündü. Yine cesaretini topladı. Ama bu kez karşısında sadece mahalle baskısı değil, ailelerin kararı vardı.

Kızın düğünü oldu. Davullar çaldı, sokak süslendi. Şimdi perde arkasından olanları izlemek delikanlıya kalmıştı. Kız gelinlikler içinde kardeşinin kolunda kapıdan çıkarken başını kaldırıp aralık pencereye baktı. O bakışta binlerce cümle vardı. "Affet," der gibiydi. "Elimden gelmedi." Delikanlı, perde arkasında yakalanmış olmanın tatlı ezikliğini yaşarken "umarım mutlu olursun" dedi içinden.

Birkaç ay sonra delikanlı da düğün kurmuştu. Annesinin uygun gördüğü, akrabalarından, iyi huylu bir kadınla yuva kuracaktı. Düğün günü herkesin yüzünde bir tebessüm vardı; davulun sesi mahalleyi dolduruyor, misafirler yeni kurulan yuvaya hayır dualar ediyordu. Çocukluk arkadaşı da ailenin davetlisi olarak oradaydı. Kalabalığın içinde ayakta duruyor, olup biteni sessizce izliyordu.

Delikanlı güler yüzlü görünmeye çalışsa da kalbinin derinliklerinde başka bir hikâye saklıyordu. Herkes onun mutlu olduğunu sanıyordu; oysa kalabalığın ortasında insan bazen yapayalnız kalıyordu. Eski arkadaşını görmek bile içindeki boşluğu doldurmaya yetmiyordu. Söylenmemiş sözler, yarım kalmış cümleler, sessiz bekleyişler, yılların arasına sıkışmış duygular düğün gecesinin neşesine karışıp sessizliğe gömülüyordu.

Zaman, ağır ama kararlı adımlarla akıp gitti. Delikanlı aynı avlunun bir tarafında kendine bir ev kurdu; duvarlarını kendi elleriyle boyadı, avlusuna bir incir ağacı dikti. Çünkü incir ağacı önemliydi. Hayat dışarıdan bakıldığında olması gerektiği gibi ilerliyordu. Sabah işe gidiyor, akşam evine dönüyordu. Yanında iyi bir eş, düzenli bir hayat vardı ama kalbinin bir köşesinde hep bir boşluk vardı.

Kız ise komşu köye gelin gitmişti. Başka bir evin penceresinden bakıyordu artık hayata. Aralarına yollar, tarlalar, mevsimler girmişti. Ama bazı mesafeler geçmiş unutturamıyordu.

"Mutlu musun?" diye sormadı hiçbiri.

Sormaya cesaret edemediler. Çünkü cevabı biliyorlardı.

Yıllar ilerledikçe bakışları daha anlamlı, sözler daha imalı oldu. Her ikisi de

verilmemiş bir sözün tutulmamış acısını yaşıyorlardı.

Orta yaşlarına geldiklerinde, artık kimse aralarındaki yaş farkını hatırlamıyordu. Çünkü o fark önemsizleşmişti. Önemli olan, geçen zamanın içlerinde biriktirdiği özlemdi. Kadın zaman zaman annesi evine gelip annesinin işlerine yardımcı oluyordu. Yine böyle bir akşamüstü, yağmur hafif hafif yağarken, Kadın annesinin evinde kapının önünde çamaşır topluyordu. Adam ipinden tuttuğu oğlağı gezdiriyordu.

Kıza doğru yaklaştı "Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi.

Kadın elindeki çarşafı sıktı. "Değiştirmek için çabalamadık ki" dedi. "Haklısın..."

O gün ilk kez bu kadar açık konuşmuşlardı. Ama yine de adı konmamıştı duygularının.

Yıllar sonra kasabada bir pastanede buluştular. Gözden uzak bir masaya oturdular. Kısa bir sessizlikten sonra; "Keşke genç olsaydık..." dedi adam.

Kadın hafifçe gülümsedi. "Gençken de sustuk," dedi.

Bu cümle, yılların özeti gibiydi.

Birbirlerine hiç dokunmadılar. El ele tutuşmadılar. Kaçıp gitmediler. Hayatlarına ihanet etmediler. Ama kalplerindeki o sessizliği de kimseye açmadılar. O sessizlik her şeyi anlatıyordu.

Ayrılırken Adam, "Bizim hikâyemiz hep yarım kaldı," dedi.

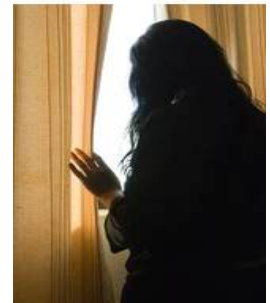
Kadın acı bir tebessümle başını salladı. Kısıp bir sesle "Yazarımız acımasız çıktı" dedi.

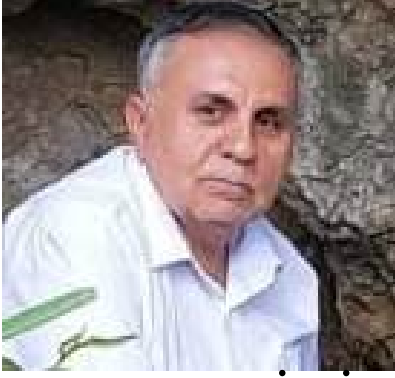
O gün vedalaşmadılar. Çünkü vedalaşmak, bir sonu kabul etmek demektir. Onlarınki ne tam bir başlangıçtı ne de tam bir sondu.

Arada, asılı kalmış bir zamandı.

Hüseyin Er

Yazar.Editör

Hüseyin DİDİN

Ölüm Nasıl Aldın Bacımı

Bin dokuz yüz seksen iki de.
Söyle ölüm nasıl aldın bacımı?
İlkbaharın sonu Mayıs ayında.
Söyle ölüm nasıl aldın bacımı?

Havayı bir kara bulut kapladı.
Şimşeği vurup başından sapladı.
Ayşe, anam diye göğe hopladı.
Ağla Ayşe ağla ana yok diye.

Tutmuş incelikten yağmur yağıyor.
Kabını almış da inek sağıyor.
Ölüm de yaklaşmış canın alıyor.
Ölüm nasıl kıydın tatlı canını.

Çoktur aldığın canların sayısı
Benim ufak yavrularım dayısı
Yılın 14 etmişken Mayıs'ı.
Söyle ölüm nasıl aldın bacımı?

Ölüm senden hiç kurtuluş yok mu dur.
Yedi yavruya da ana çok mu dur?
Niye sormadın aç mıdır tok mu dur?
Ağlaşır yavrular ana yok diye..

Gizli geldin tuzağına düşürdün
Verip ecel şerbetini içirdin
Malsız mülksüz dünyasından götürdün.
Ahret'ini Cennet eyle bacımın..

Garip kardeşim halim sormazsın.
Niçin benim canımı da almazsın?
Almışsın bir defa geri salmazsın.
Mekanı Cennet eyle bacımın..

Bütün insanları yedin doymadın
Yedi kuzusunu hiç mi görmedin?
Ölüm dermanından ilaç vermedin
Zehirli ahınla yedin mi bacımı?

İkinci ile akşamın arası
Haber duyuldu gece yarısı
Ağlasın köyün gelini, karısı
Ağlan dostlar ağlan Cennet yok diye

Fatma, halam Cennet diye bağırır
Küçük Ömer anasını çağırır
Hastaneye gitti diye avunur
Çağır Ömer çağır bana gel diye.

Çağırır Elif'in anası gelmez
Yirmi günlük yavrum anayı bilmez
Teyzesi almış da kimseye vermez
Ağla yavru ağla anam yok diye.

Göndermiş şimşeği yolunu bilmez
Ölüm gelmiş hiç kimseye danışmaz
Gözlerin ağlıyor, dilin konuşmaz
Dilleri tutulmuş ağlar Emine.

Bizlere çektirdin gamı kederi
Nedir bilmezsin israfı ederi?
Mehmet Ali diyor kayınpederi
Ölüm nasıl aldın Cennet anayı?

Kardeş ölüm varken neye yazarsın
Kız kardeşine mezar kazarsın
Savcı niçin mezarını bozarsın
Ölmeden mezara girdi mi sandın?

Söyledim söyledim ağladım durdum
Bu bir cennettir hayaller kurdum Burası
değildir vatanım yurdum
Beni de almazsam alçaksın ölüm.

Hüseyin DİDİN

Bu şiir Ömer Kıvrak'ın Annesi için
kaleme alınmıştır. Dayısı Hüseyin Didin,
Bacısına ağıt olarak yazmıştır.

Medine GÜLCAN

ANNEM

Trene bindim de gidiyorum annem,
Ne olur hakkını helal et bana
Gelemiyorum annem, yollarım uzak,
Eller kıymet, kadir bilmiyor annem.

Kaderin dedin de beklettin beni,
Ellere kul köle eyledin hani.
Düşürdün dillere yıllardır beni,
Eller kadir kıymet bilmiyor annem.

Yollarım gittikçe her an uzadı,
Kadir Mevla'm beni gurbete saldı.
Eller ne dediyse dışarıda kaldı,
Eller kadir kıymet bilmiyor annem.

Gülcan der ki soğuk sular içerim,
Yar vefasız, ben de ondan geçerim.
Annesiz babasız bende bir göçerim,
Eller kadir kıymet bilmiyor annem.

Medine GÜLCAN

ANNEM II

Her nereye varsam dertlerim başlar,
O gözlerden akan görünmez yaşlar.
Nereye gitsem yine içim ağlar,
Akar göz yaşlarım durmaz be annem.

Gözlerimden akan yaşlar çağlıyor,
Kimseler bilmiyor halimi annem.
Hiç kimse sormuyor derdimi annem,
Akan göz yaşlarım durmuyor annem.

Nereye gittiysem kader tutmadı,
Kader böyleymiş, dağlara yazdım.
Dağlar bile benimle inledi annem,
Akar göz yaşlarım durmuyor annem.

Felek vurdu bana kimse bilmedi,
El yanında kaldım yüzüm gülmedi.
Kimi deli dedi, kimi anlamadı,
Akar göz yaşlarım durmuyor annem.

Her nereye gitsem konuşamadım,
Dilim tutuldu, alışamadım.
Dağlar oldu bana mesken annem,
Görüşemedim, sarılamadım.

Annem dertlerime çare olmadı,
Yaşlanmıştı çünkü halim sormadı.
Herkes kıymet bildi, bende olmadı,
Akar göz yaşlarım durmuyor annem.

Sensiz hayat bana zor oldu annem.

Medine GÜLCAN

Mustafa YEYDEM

ANADOLUDA ANA OLMAK

Sırtında yavrusu elinde kirmen
İpini eğirip gidendir ana
Kalmasa da bile dizinde derman
Dağlarda koyunu güdendir ana

Çalışır çırpınır hiç bitmez işi
Ev, bark, çok çocuk, hayali düşü
Bulup buluşturup pişirir aşı
Yokluk da bile var edendir ana

Kendisi aç kalır küflet doyurur
Kimseyi ezdirmez hepsin kayırır
Büyüylene ufak işler buyurur
Bir araya toplar bedendir ana

Biri hasta olsa başını bekler
İş görüyor ise on kere yoklar
Yemeğin yedirir altını paklar
Her türlü acıyı tadandır ana

Yorgunluk bilmez ki sırtında şelek
Ekmeklik hazırlar elinde elek
Benim gözümde hep analar melek
Düşenin elinden tutandır ana

Yanlış var mı söylen benim sözümde
Hep o'nun hasreti yanar özümde
YEYDANI'yim tüter her gün gözümde
Bayrak'tır, topraktır, vatandır ana.

Aşık Mustafa YEYDEM

BİLEMİYORUM

Toplanmış başıma kara bulutlar
Esmiyor bir poyraz silemiyorum
Tükenmek üzere gayrı umutlar
Sonu neye varır bilemiyorum

Öyle bir hasret ki sinem yakıyor
Gönül derem neden terse akıyor?
Herkes bana deli diye bakıyor
Kaybettim benliğim bulamıyorum

Kandım şu gönlüme düştüm tuzağa
O hayırsız beni çekti kızağa
Kırılıp ben ona gittim uzağa
İsterim de gayrı gelemiyorum

Sen düşürdün beni aşk denen derde
Kahroluyom seni gördüğüm yerde
Ayrılığı bana sen layık görde
Ben de mutluluk dilemiyorum

Giden bu ömrüm gelir mi geri
Gözüm uyku tutmaz o günden beri
Yokluyorum hep ilk gördüğüm yeri
Dinmiyor göz yaşım gülemiyorum

AŞIK YEYDANI'yim eyledim kahr
Kurtulmam bu dert den ölürüm ahir
Bal yesem içime oluyor zehir
Fani dünyadan bir tat alamıyorum.

Aşık Mustafa YEYDEM

YAŞAR KEMAL

Osmaniye'nin Merkez Köyü Gökçedam yani Hemite doğumlu Usta yazardır Yaşar Kemali anmak için bu yılda köyüne gittik. Ceyhan ırmağının yanı başında; dına yapılmış doğa parkı içerisinde bir küçük Kültür evi ve kitabının adının verildiği "İnce Mehmet" adında bir anıtı vardı.

Burada bize kazandırdığı eserleri anıları ve bazı eşyaları sergileniyor.

Bundan 11 yıl önce Gazeteci Mustafa düzenli ve Gazeteci Mustafa Bardak Beyin önderliğinde gündeme alarak başlattıkları anma töreni rutin olarak her yıl 28 Şubat tarihinde Oşyad Derneği (Osmaniye Ozanlar Şairler Derneği) tarafından icra edilmektedir. Pandemi döneminde dahi bu kutlama aksatılmamıştı.

Her zamanki gibi bu kutlamada da OŞYAD(Osmaniye Ozanlar Şairler Derneği) gündeme damgasını vurmuştu "Düнкü Çocuklar" grubuyla siyah önlüklerini giymişler, geçmişten günümüze kaybolmuş çocuk oyunlarını sergileyerek gündeme damgasını vurmuşlardı.

Üzülerek söyleyeyim ki; İlk zamanlar katılımcıların ve köy halkının bu anma törenine gösterdikleri önem, yıllar içinde azalmaya başlamış katılımcıların azlığı dikkatimi çekti. Yaşar Kemal çalmadı çırpmadı Çukurovanın yaşam şeklini; örf, adet, gelenek , göreneklerini, ağaların işçi toplumuna dayatışını... ilmek ilmek kelimelerle nakış nakış işlemişti kitaplarında. Ve küçücük köyünün adını dünyaya duyurmuştu.

Onun videoya alınmış sohbetlerinde arkadaşlarıyla olan konuşmalarında köyünden öyle bir bahseder ki karşısındaki insanlar keşke "Bizde o köyde yaşasaydık." cümlelerini dile getirmekten kendini alamazlar.

Bölgenin her bir yerini, karış karış gezmiş gezmiş dil, konuşma ve lehçelere dikkat ederek gelenek ve görenekleri inceleyerek yazılarına aktarmıştı.

MELEK AVCI COŞKUN

En çokta Çardak köyünün konuşma dilini beğenmişti. Videolarını izlediğimizde yaşadığı İstanbul'daki arkadaşlarına Çardak Köyünün konuşma dilini önermiş olduğunu görürüz.

Usta Yazarımızın ailesi, doğu illerimizden Çukurova'ya göç etmiş bir ailedir. Ama o her zaman Türkiye'nin yada dünyanın neresinde olursa olsun benim memleketim Osmaniye'nin merkez köyü Gökçedam yani Hemite demiştir. O, Osmaniye olmakla her zaman özgünmüş, gurur duymuş ama ne yazık ki Osmaniye ona tam anlamıyla sahip çıkamamıştır.

Bu yıl ki program OŞYAD Başkanı Mustafa Bardak ve gazeteci Mustafa Düzenli'nin konuşmalarıyla başladı. Kadirli Belediye Başkan Yardımcıları, il meclis üyeleri, geçmiş dönemin belediye başkanları, sivil toplum örgütlerinin temsilcileri ve köy halkı ve dışardan gelen severleri de oradaydı.

Yaşar Kemal'i sevdiğim bazı cümleleri ile selamlıyorum.

İnsanoğlu umutsuzluktan umut yaratandır.

İnsanlarla oynanmamalı. Bir yerleri var, bir ince yerleri. İşte oraya değmemeli.

İnsan çürümedikçe şiir çürümez.

Açlıktan ölümü izlemek; acıların en büyüğü.

İnsan bir kere birine geç kalırve bir daha hiç kimseye acele etmez.

Bende diyorum ki!

Yaşar Kemal'i okumadan onu anlayamazsınız.

Melek Avcı COŞKUN

YAŞAR KEMAL

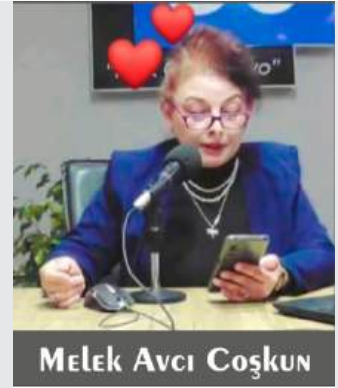
Feryadı figanı elemle yazdın
Çukurova kara toprağın kazdın
Sarı sıcaklarda kadere kızdın
Ta! Edebiyatla yola çıkarken

Yetimliğin taktı sana hep kanat
Mahcup akıp giden günlere inat
Alıkoyamadı her şeyden sanat
Ta! Edebiyatla yola çıkarken

Cehaleti yazdın sanata döktün
Haykıran suskunluğu göğsünden söktün
Ağanın, acının ümüğün sıktın
Ta! Edebiyatla yola çıkarken

Gülhuri edebiyat cana can katmak
Yaşar Kemal'i anıp onu tatmak
Onda karanlığa ışığı tutmak
Ta! Edebiyatla yola çıkarken.

Melek Avcı COŞKUN

MELEK AVCI COŞKUN

RÜYAMDA

Tarumar gecede tan ağarırken
Dağda taşta kurt kuş ki bağırırken
Ezan-ı Muhamme biz çağırırken
Ruh aleminde ben kuldum rüyamda.

Yaşarken insanlar, alın yazısını
Çabaların fayda etmez bazısını
Ya yok yaşarsın ya hep sızısını
O bir anda tanık oldum rüyamda.

Çileli ömrüme dem dıkkılırken
Takvim yaprakları hep dökülürken
Güzel hayaller bir bir yıkılırken
Ecele sürgün bir yoldum rüyamda.

Arş-ı ala da tiz ahım pişerken
Ahırım Allah ki deyip koşarken
Alnım ecel teri döküp şaşarken
Yücede Mevlam'ı buldum rüyamda.

Bedene yük ağır gelir yükleme
Tabibe güvenip çile ekleme
Fırsat geçince ele bekleme
Hükümsüz kalınca bildim rüyamda.

Sorgusuz sualsiz ecel taktığı
Canda ruh çekerken gamlı baktığı
Alem giderken hep boyun büktüğü
O vakit yalnızım bildim rüyamda.

Hurigül hicranla giden yorulur
Güzel yüreklerde iyilik karılır
O bedene bir gün kefen sarılır
Öze varıp çile doldum rüyamda.

Melek Avcı COŞKUN

Rüstem AHRAZOĞLU

KARI BULAMAZ OLDUK

Gara saçlı karı bulamaz olduk
Boyadan avradı bilemez olduk
Berber parasını taksite böldük
Belimizi bükdü taksitler bizim.

On beş ayakkabı, şişmeli yatak
Otuz beş, kırk tane olacak etek
Nakit biterse eksiden çekek
Belimizi büktü eksiler bizim.

Kocanın kartları karı elinde
Kocada geliyor arka solunda
Böyle bişe yokdu babam gününde
Belimizi bükdü kartlı karılar.,

Kocanın gemisi vurdu gariya
Duz ekdiler biberinen yarıya
Kanun çıkdı karışamak gariya
Belimizi bükdü Ahraz kanunlar.

Rüstem AHRAZOĞLU

GEL BARIŞAK GELİN

Gözüme çekerim sürme
Gökde uçar gider turna
Bağdatan getirdim hurma
Dişleri yok ye kaynana

KARI

Gelin sana etim kömbe
Ne olur sözünden dönme
Oğlumunan kötü olma
Gel barışak gelin sennen

GELİN

Heral bu kaynana manyak
Sırtında kırarım deynek
Çit sürerim evlek evlek
Ekerim seni kaynana

KARI

Gelin havalanma yüce
Bende bulurum bir goca
Çocuk yaparık varınca
Kurtulurum gelin senden

***GELİN**

Ben gelinim ballanırım
Salıncakda salanırım
Torunların ağladırım
Çatlatırım karı seni

AHRAZ

Ahrazoğlu'm var özgürlük
Bu gidişin sonu uyuzluk
Herkesin sonu mezarlık
Haklı haksız sorulacak

Rüstem AHRAZOĞLU

Dr.Musa Güven
Ortopedi ve Travmatoloji Uzmanı

BULURUM ANNEM

Darda kalanların elini tutan
Kırılıp incinse dilini yutan
Koşulsuz sevgiyle cana can katan
Yüce gönüllerde bulurum annem

Hiçbir zaman derde dertler katmazsın
Dost için çalışır gece yatmazsın
Bir günden bir güne haram yutmazsın
Cennet bahçesinde bulurum annem.

Nurlanmış yüzün var göresim gelir
Sevgi gülleriyle sarasım gelir
Yüzümü yüzüne süresim gelir
Bir gül bahçesinde bulurum annem.

Sevgi dolu yürek koşar durursun
Her girdiğin kalbe damga vurursun
Dostların içinde sen bir gurursun
Zor ve dar günümde bulurum annem.

TABİBİ diliyor görme sen acı
Varlığın gururum başımın tacı
Zorda kalanların sensin ilacı
Hakka giden yolda bulurum annem.

Dr. Musa Güven
15/04/2025

ANAM. (2)

Bu gönül derdine düştüm düşeli
Giden dostlar geri gelmiyor anam
Dostluklar değişti sözler köşeli
Sen gittin ya yüzüm gülmüyor anam.

Ana gibi candan bir yar olmazmış
Anasız yüreğe sevgi dolmazmış
Sen sevsen de sevgi seni bulmazmış
Sen gittin ya çözüm olmuyor anam.

Sensiz yalnız kaldım büküldü belim
Sevenim kalmadı sanki bir elim
Senden başkasını anmıyor dilim
Sen gittin ya yazım gelmiyor anam.

Eridi kurudu umut kalmadı
Sessizce gidişin inan olmadı
Kaderin iyisi beni bulmadı
Sen gittin ya sözüm kalmıyor anam.

Ana gibi seven yar bulamadın
Yürek soğutacak kar bulamadım
Gidilecek başka yer bulamadım
Sen gittin ya sazım çalmıyor anam

Sevgin olmayınca yazmıyor elim
Çiçekler kurudu açmıyor gülüm
Tabibi, biliyor sensizlik zulüm
Gelecekte umut olmuyor anam.

Dr. Musa GÜVEN
15.05.2023

Mustafa
EKİZOĞLU

Öykü

PİL İÇİN YAYLAYA MI GÖÇELİM

Dağ köylerinden birinde yaşayan Ökkeş amca sade yaşam süren bir köylüydü. O yıllarda köyde elektrik yoktu ve akşamları evler gaz lambalarının sarı ışığıyla aydınlanırdı. Gece olunca köy sessizliğe bürünür yalnızca köpeklerin havlaması ve rüzgârın sesi duyulurdu. Evler elektrik nedir bilmezdi.

Bir gün köy kahvesinde otururlarken ilçede yeni bir şey satıldığını duydular. Muhtar El feneri diye bir şey gelmiş düğmesine basınca gaz lambası gibi uğraşmadan ışık veriyor deyince Ökkeş'in aklına bu fikir yattı. "Çok iyi bir aletmiş." Dedi. Geceleri dışarı çıkılacak olsa, ahıra ya da komşuya gidilecek olsa gaz lambası taşımak zor oluyor, rüzgârda sönyüyor bazen camı kırılıyordu.

Bu kolaylığı duyduğu iyi olmuştu. Sabah erkenden kalktı atını hazırladı heybesini omzuna attı ve ilçenin yolunu tuttu. Dağların arasından geçen uzun toprak yolu aşarak sonunda ilçeye ulaştı. İlçede herkesin bildiği bir dükkân vardı. Burası dükkancı Zeki'nin dükkanıydı. Zeki adı gibi akıllı ve zeki bir esnaftı. Dükkanında yok yoktu. İğneden ipliğe, sabundan radyoya kadar aklınıza gelen pek çok şey satardı.

Ökkeş dükkâna girince Zeki onu gülererek karşıladı ve "hoş geldin Ökkeş hayırdır köyden ilçeye ne rüzgâr attı seni" dedi.

Ökkeş raflara bakarak; "Zeki bana şu el fenerinden ver bir de bunun pili varmış ondan da ver" dedi Zeki raflardan bir el feneri ile iki pil indirip verdi ve "Bak Ökkeş bunun pili var bitince yenisini almalısın." Dedi.

Ökkeş parasını verip eşyaları heybesine koydu ve bir sevinçle köyün yolunu tuttu.

Akşam olunca evde feneri çıkarıp pilleri içine taktı ve düğmesine bastı bir anda aydınlık parlak bir ışık odanın içini aydınlattı. Ökkeş şaşkınlıkla: "Vay anasını be teknolojiye bakar mısın gaz lambasından fazla ışık veriyor." diye böbürlendi.

Çocuklar da merakla etrafına etrafına toplandı. Eşi Hatçe de mutlu olmuştu, gülererek baktı.

O günden sonra Ökkeş el fenerini her yerde kullanmaya başladı. Gece ahıra giderken, dışarı çıkarken hatta bazen keyfine açıp kapatıyordu.

Ancak iki gün sonra gece yine ahıra giderken düğmeye bastı ama ışık yanmadı. Bir daha bastı yine yanmadı. Feneri salladı vurdu üfledi ama yine çalışmadı. "Ula bu ne biçim şey daha iki gün oldu. Ne tez bozuldu," diye söylendi. Ertesi gün pili ve feneri heybesine koyup tekrar ilçenin yolunu tuttu.

Dükkana girer girmez Zeki'ye "gel hele buraya" diye seslendi. Zeki: "Hayırdır Ökkeş ne oldu? Deyince, Ökkeş feneri ve pili uzatıp "Zeki bu ne tez bozuldu, görev yapmıyor şuna bir bak." dedi. Zeki pili eline alıp biraz inceledikten sonra "Ökkeş bu pil artık çalışmaz çünkü sen bunu sıcak yerde tutmuşsun pilleri serin yerde muhafaza etmek gerekir" dedi.

Ökkeş bir süre düşündü sonra kaşlarını çatarak; "Ya Zeki sendende... bir pil aldık diye bir pil için Hogdu'ya yaylaya mı göçelim şimdi? Dedi. Dükkandaki herkes bir anda kahkahaya boğuldu.

Zeki de gülererek "Yok be Ökkeş yaylaya göçmene gerek yok sadece sobanın yanına koyma yeter." Dedi.

Ökkeş yeni pilini alıp köye döndü ve o günden sonra pilini gölgede serin yerde sakladı ama söylediği o söz köyde dilden dile dolaştı. Kahvede biri bir işi fazla abartınca hemen biri "Ula Ökkeş gibi konuşma bir pil için yaylaya mı göçelim?" der oldu.

Yıllar geçse de köyde bu hikâye gülererek anlatılmaya devam etti.

Mustafa EKİZOĞLU

ALİ KÖŞKER

Çocukluğunda yaşadığı dede ve baba yurdundan, ekmek parası için uzaklara çalışmaya gidenlerin köy özlemini anlatan şiirimi siz dost ve arkadaşlarımla paylaşmak istiyorum.

BEN KÖYÜMÜ ÖZLEDİM

Kurban olam toprağına taşına
Kederlendim, ben köyümü özledim.
Hasret kaldım bulguruna, aşına
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Yemyeşil bahçeler, üzüm bağları
Ormanlı tepeler, yüce dağları
Tavukları, yoğurtları, yağları
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Yabani alıcı, armudu, murdu
Keklik, tavşan, geyik, tilkisi, kurdu
Kekik, yavşan kokar dedemin yurdu
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Mısırlı buğdayı, ekmeğın hası
Pınarlar akıyor, oluktu taşı
Birlik beraberlik, cenaze, yası
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Bazlama olurdu sakızlık purcu
Duvar örülürdü, çamurlu harcı
O Neydi ki ! Kredi - miredi borcu
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Kırlarında çiçek, meleşir kuzu
Tertemiz havası koruyor bizi
Keklik gibi seker gelini, kızı
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Teleme çalardık keçi sütünden
Kavurma yapardık, keklik etinden
Hiç korkmazdık akrep, yılan, bitinden
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Özü doğru, sözü doğru köyümün
Arıtması yoktu, Pınar suyumun
Sözleri altındı emmi, dayımın
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Şehir beton oldu, çiçek kokmuyo
Caddelerde seller temiz akıyo
Komşular komşuya düzgün bakmıyo
Kederlendim, ben köyümü özledim.

Köyümde doğdum ben köyde öleyim
Gurbette ölsem de ora geleyim
Mezarım köyümde olsun dileğim
Kederlendim, ben köyümü özledim.

ALİ KÖŞKER

CİHAT YEŞİLDEMİR

GURBETTE BAYRAM (Gurbetçilere)

Bayram nasıl diye soruyorsun ya,
Bitmez sızı gibi gurbette bayram,
Boynu bükük masum duruyorsun ya,
Öksüz kuzu gibi gurbette bayram.

Ana yok baba yok öpüp koklasam,
Gardaş yok yoluna bakıp beklesem,
Sineme yatırıp tutup saklasam,
Kara yazı gibi gurbette bayram,

Ufka özlem ile bakıyorsun ya,
Tatlı hayallere akıyorsun ya,
Bir cigara daha yakıyorsun ya,
Onun közü gibi gurbette bayram.

Ağıtlar dökülür gönülden dile,
Arifeden kokar burnunda sıla,
Öyle melül Mahsun bakarsın yola,
Yolun tozu gibi gurbette bayram.

El oynar,gül oynar bülbül öter ya,
Hani buram,buram hasret tüter ya,
Vade dolar sayılı gün biter ya,
Ömrün güzü gibi gurbette bayram.

Ele bayram gelir bize yas olur,
Yürekler daralır bir kafes olur,
Zaman geçmez ömür bir nefes olur,
Kefen bezi gibi gurbette bayram.

Cihat YEŞİLDEMİR

BEN KADERİME KÜSTÜM BE KARDEŞ

HAYAT SIRTIMDA KOCAMAN YÜKMÜŞ
DERTLERİMLE KADER BELİMİ BÜKMÜŞ
YEŞİLDEMİR HEPSİNİ KALEME DÖKMÜŞ
BEN KADERİME KÜSTÜM BE ARKADAŞ

HAYAT KISA MEZARDA YERİMİZ DARMİŞ
ETRAFIMIZI TAŞ KARA TOPRAK SARMİŞ
BÜTÜN SERVET MÜLK BURDA KALMIŞ
BEN KADERİME KÜSTÜM BE KARDEŞ

BU DÜNYADA GELDİK HEP BİR OYUNA
BAKMADILAR ÖBÜR DÜNYADA BOYUNA
GİDEMEDİK HAC'CA ZEMZEM SUYUNA
BEN KADERİME KÜSTÜM BE ARKADAŞ

TABUTTAN DIŞARI SARKITIM BOŞ ELİMİ
SARDILAR BEYAZ KEFENE İNCECİK BELİMİ
KEŞKE SUSSAYDIM BAĞLASAYDIM DİLİMİ
BEN KADERİME KÜSDÜM BE ARKADAŞ

Cihat YEŞİLDEMİR

GARİP BİR DÜNYA

Şöyle bir nazar ettim dünya'ya
Irmaklar eğribüğü akar derya'ya
Dağlar bile tepeden bakar ova'ya
Garip bir dünyada yaşıyoruz.

Dağlar bazan gelin gibi süslenir
Bazan duygudan ağlar hüzünlenir
Bazanda ateş yağdırır öfkelenir
Garip bir dünyada yaşıyoruz.

Karmakarışık beşerin ahvali
İşte ortada insanlığın pürmelali
Hedefe varmaya yok mecali
Garip bir dünyada yaşıyoruz.

Dost uzaktan bakar yabancı gibi
Kardeş kardeşe sanki el gibi
Evlat saksıda kokmayan gül gibi
Garip bir dünyada yaşıyoruz.

Bakınca erkek mi kız mı belli değil?
Akıllısı belli değil delisi belli değil
Bir sır içinde yaşar velisi belli değil
Garip bir dünyada yaşıyoruz.

Kimi atlı yürür kimisi yaya
Kimi bir anda çıkar uzaya
Kimisi muhtaç tek bir lokmaya
Garip bir dünyada yaşıyoruz.

Kimi şen şakrak kimi ağlamaklı
Ağlayan mı haklı gülen mi haklı?
İnsanlar dert küpü ne sırlar saklı
Garip bir dünyada yaşıyoruz.

Kimi mütevazi gönlü çok engin
Kimi Karun kadar doğuştan zengin
Kimini hayat yormuş bedeni dingin
Garip bir dünyada yaşıyoruz.

Kimi ağlar kimi güler
Kimi hak der hakkı söyler
Kimi küfredip isyan eyler
Garip bir dünyada yaşıyoruz.

Dolu almıyor boşta dolmuyor
Giden gelmiyor gelende gülmüyor
Erdoğan, bu dünyaya akıl ermiyor
Garip bir dünyada yaşıyoruz.

Salih ERDOĞAN

Salih ERDOĞAN

ANNE HAKKI

Geçtiğin yollara inciler dizsem
Gökten Süreyya'yı indirsem
Başına yıldızlardan taç yapsam
Annem hakkın ödenir mi?

Muhteşem saraylarda yaşatsam
Her gün kapının eşiğinde yatsam
Bir ömür seni sırtımda taşısam
Annem hakkın ödenir mi?

Gece gündüz kahrını çeksem
Ömür boyu sana hizmet etsem
Bir kere "öf" bile demesem
Annem hakkın ödenir mi?
Yemeyip sana yedirsem
Giymeyip sana giydirsem
Sana canımdan can versem
Annem hakkın ödenir mi?

Annem hem can hem de canansın
Gül bahçemde bahçivansın
Gönül kasrımında sultansın
Annem hakkın ödenir mi?

Sadık bir yar ararsan eğer
En vefalı yar annemmiş meğer
Senin bir gülüşün cihana değer
Annem hakkın ödenir mi?

Anneleri kutsal bildi dinimiz
Cennet'le müjdeledi peygamberimiz
Bitmesin gönlümüzde sevginin
Annem hakkın ödenir mi?

Sen gülersen dünyalar güler
Sen üzülürsen kâinat titrer
Senin tek bir duan bile yeter
Annem hakkın ödenir mi?

Annelere romanlar yazsan
Sevgisin gönüllere kazısan
Erdoğan bir değil bin şiir yazsan
Annem hakkın ödenir mi?

Salih ERDOĞAN

Nursel Seçer

DOYAMAM SANA

Bilmiyorsun yanımdaki yerini
Ömür boyu sevsem doyamam sana
Küle döndürsen de sevda korunu
Son noktayı asla koyamam sana

Ulaştırsın Mevla'm hep emeline
Taş koymasın hayatta hiç yoluna
Layıksın her şeyin en güzeline
Hayatta kötü söz diyemem sana

Karaborsa eylesen de cüsseni
Vermem hiç kimseye sevgi hissini
Ham söze gerek yok bilirsin beni
Asla antipati duyamam sana

Kırsan da kalemi suratı asmam
Varlık nedenimsin sana hiç küsmem
Yunustan el aldım umudu kesmem
Gönlünden silersen uyamam sana

Sen diye dolaşır damarda kanı
Tatmaz başkasında aşk heyecanı
Yoluna adadı Nurseli canı
Üzülme sevdiğim kıyamam sana

NURSELİ – Nursel SEÇER

DUVAR

Bence kodesine layık değilim
Hak edeni imtihana çek duvar
Aşkın sarhoşuyum, ayık değilim
Gizli sırlarıma sahip çık duvar

Her yerini bakışımla ezmeden
Varlığına, ultiatom yazmadan
Akıllı ol, asabımı bozmadan
Çipil gözle aramızdan çık duvar

Adresini bulsun niyazım, sözüm
Teşrif etsin hemen beklenen çözüm
Eza çektirmene kalmasın lüzum
Çok süründüm, nallarını dik duvar

Sanki vefasızla tokalaştın sen
İşkence yapmakta ustalaştın sen
Dayanma gücümü çoktan aştın sen
Olmasan diyorum bana yük duvar

Vurgunların her anıma dalmasın
Düşe dair umutlarım solmasın
Yarla buluşmamız çok geç olmasın
Vuslat saatine kanat tak duvar

Ruhum bedenimden çıktı çıkacak
Sabrım beyaz bayrak çekti çekecek
Varlığın dünyamı yıktı yıkacak
Umut ışığını artık yak duvar

Reva gören, bedelini ödesin
Cayacak değilim kararım kesin
Senin için iyi olmaz bilesin
Nurseli'ni üzme bana bak duvar

NURSELİ – Nursel SEÇER

BENİ YALNIZ BIRAKMA

Beni yalnız bırakma demiştin sana,
Hatırlıyor musun?
Sesim titrerken bile inanmamıştım o
gidişine,
Sanki herkes gider de sen kalırsın
sanmıştım
Meğer en çok kalan, içimdeki
boşlukmuş.

Ben şimdi kendi sesime yabancı bir
evdeyim,
Duvarlar bile adını söylemeye utanıyor,
Bir çay koyuyorum kendime,
İki kişilik alışkanlıkla
Sonra sessizce eksiliyorum, fark
etmeden.

Kimsesiz bıraktın beni bu kalabalık
dünyada,
İnsanlar var, ama kimse yok gibi
dokunan,
Birinin "buradayım" demesine
Ne çok ihtiyacım varmış
Bunu sen gidince öğrendim, geç
kalarak.

Şimdi yazıyorum işte,
Sanki hiç gitmemişsin gibi,
Sanki okur da bir yerlerde duraksarsın
diye,
Belki bir gün... dönmezsin ama anlarsın
Ben seni değil, seninle olan kendimi
özledim.

Sevgilerimle

FİKRET ONAY
ŞAİR - YAZAR
(Almanya - Dortmund)

BİR BURHANIYE'Lİ OLARAK

Sabahın ilk ışığında denize karşı dururum,
Bir yanım zeytin kokar,
Diğer bir yanım ise iyot.
"Yine mi sahile indin?" der komşum...
gülerek,
"İnmez olur muyum?" derim,
Benim kalbim Burhaniye kıyısında atar.
Dalgalar bilir adımları,
Rüzgâr saçlarımı değil,
Hatıralarımı dağıtır.

Ören tarafına yürürüm ağır ağır,
Taşların arasından tarih konuşur bana.
"Geçmişini dinlemeyi öğrendin mi?" diye sorar
İçimdeki ses,
Öğrendim derim... susarak.
Ören- Burhaniye sahilinde
Akşam başka batar güneş,
Turuncu değil sadece,
Biraz hasret,
Biraz da gurbet olur ufukta.

Zeytinliklerin arasından geçerken
Babamın sesi çınlar kulağımda:
"Toprağına iyi bak evlat."
Ben toprağa değil,
Toprağım bana bakar aslında.
Her hasatta ellerim kararır ama
Yüreğimde aydınlanır,
Çünkü ben bu rüzgârla büyüdüm.

Ve biri bana sorarsa eğer bir gün,
"Sen kimsin... nerelisin?" diye,
Başımı dik tutar... gülümserim:
BİR BURHANIYE'Lİ OLARAK
Sevmeyi denizden,
Sabrı zeytinden öğrendim derim.
Benim kalemimden düşen her kelime
Memleket kokar,
Kim okursa okusun... biraz Burhaniye olur içi.

Sevgilerimle

FİKRET ONAY
ŞAİR - YAZAR
(Almanya - Dortmund)

Fatma Narin KILINÇ

HARBİYELİ OLMAK

İçimize hüznün akar, dışımıza gurur,
Gözlerimiz yaşlı bakar, gözyaşımız onur.
Sevgiler özde, hasret yürekte durur,
Asude bir gururdur harbiyeli anne olmak.

Her gelişleri bin bayram, her gidişleri onur,
Özleriz, söylemeyiz; iç sesimiz yorulur.
Sana doymadım anne! sözü şakağımızdan vurur,
Sabrın rengidir bazen harbiyeli anne olmak.

Gençlik yaşlarına yaren, bere var başlarında,
Sırtlarında vatan müdafii, sırmalı üniforma.
Çocuklukluğu saklıdır selam duran avuçlarında,
İssiz hüznün yoldaşdır harbiyeli anne olmak.

Gençliğinin baharında istihkakına hasret düşüyor,
Gecenin mi, silahın mı soğuğu? yavrum üşüyor.
Akranları dizi kanasa annesine koşuyor,
Bazen yürek sızısıdır harbiyeli anne olmak.

Emsalleri evde, kafede keyif yaparken,
Harbiyelinin ayağına kamplarda diken batarken,
Sevgili eli yerine menteşe nöbeti tutarken,
Özlem dolu bir yolculuktur harbiyeli anne olmak.

Doğarken isimlerini Mustafa koyduk,
Ulu Önder Atatürk'e armağan sunduk.
Şanlı yuva Harbiye'ye asker doğurduk,
Bitmeyen bir sevgidir harbiyeli anne olmak.

Sancak tutan elleri, gurur akan gözleri var,
Şanlı yuva okulları, ihtişamlı kışlaları var.
Bayrak altında büyüler, her karede izleri var,
Gönülden çağlayan duygudur harbiyeli anne olmak.

Kanla, irfanla kurulan cumhuriyetle,
En büyük harbiyeli Atatürk'e minnetle,
Vatana, millete bağlılık yemini ve hizmetle,
Sevgi sıcağı güneştir harbiyeli anne olmak.

Gökyüzünün ayı, yeryüzünün yıldızı onlar,
Hilalin gölgesinde saklı birer abide onlar.
Kimi topçu, kimi tankçı, kimi piyade onlar,
Her zorluğa göğüs germektir harbiyeli anne olmak.

Dalgalan sen de gökyüzünde bayrağın gibi oğlum,
Korkma, yürü; ceddinin toprağı sana emanet oğlum.
Eğer o an gelir de şehit düşersen, vatan sağ olsun
oğlum,
Bu günü yaşayıp yarınları görmektir harbiyeli anne
olmak.

Türk vatani üstünde sönmez güneşsin sen,
Yavrularımıza yuva, batmaz şafaksın sen.
Türk ordusunun gözbebeği, şanlı ocaksın sen,
"Yaşa, var ol Harbiye, yıkılmaz satvetinle!"
"Yaşa, var ol Harbiye, yıkılmaz satvetinle!"

Hüzünlükent Narin

KADIN

Yükü ağır, telaşı çoktu
Yılların yorgunluğu benzi soluktu
İnce çizgiler göz kenarlarında
Hafif gamzesi belirirdi tebessüm edince
yanaklarında.
Dudakları sevgisizlikten kuru,
Elleri kanı çekilmişçesine sarıydı.
Bakışlarından hüznün akıyordu
Bulunduğu kimsesiz yazılı adreste
Adı Kadın soy ismi ise Anneydi
Yaş kırk belli ki, birikmişlik var
Geçmişe dair yaşanmışlık eder dünyasını ona
dar
Hiç kimse olmamış sinesinde ki boşluğa
sadakatli bir yar...
İhanetleri başına taç yapmış
Şiddeti evine çeyiz sermiş
Üstelik birkaç tane de çocuğu var

Bunca hengamenin içinde sende kimsin?
Sol yanına vura vura giren davetsiz misafir.
Çalma gönül kapısını
Bir de bunca telaşın arasında aşk mı?
Hoplatma tek nefeslik kalbini
Bir de yüreğini sen
Sen yakma yabancı

Bakma kadının dış güzelliğine
İnce bir tebessüm etsen yıkılacak.
Birkaç çocuğu için etten duvar, kemikten
sütunlar dikmiş
Hali takati olmasa da kendini heba etmiş
Ev denen hücre sine.

Kadın, birkaç tatlı söze inanabilir sevgiye açtı
Belki de hiç sevilmemişti.
Ya da sevilme nedir bilmiyordu.
Yahut da sevilme böyle zannediyordu.
Hep bir eksikti hiç tamam olmamıştı
Öyle de yaşamış lâkin ölmemişti...

Uzak dur yabancı uzak
Bırak toplama dağılan yanlarını
Gökyüzünün güzelliğini ona sunma
Saçlarına yıldızları taç yapma
Bilmediği Gülleri yollama
Pencere kenarı çiçekleri var saksısında
Mor menekşe.
Seni seviyorum seni sevebilirim sakın deme
Aklını bulandırma
Kadın çok cefa çekti
Bir hayatı çocukları uğruna mahkum etti
Tüm inançlarını bir erkekte kaybetti
Hepsi aynı olur korkusu ile KADIN
Kadın olmayı unuttu anne kalmayı seçti.

Uzak dur.
Kadın hüznün kokuyor
Kadın yorgun
Kadın kimsesiz
Kadın yaralı
Kadın acıyor ve acıdığı yerden kanıyor

Fatma Narin KILINÇ

ANNE

İnsan iki cins üzerine yaratılmıştı. Erkek ve kadın. Erkek her toplumda koruyan kollayan, yöneten, fikir üreten, savaşan, fethedenin timsaliydi. Peki kadın?

Kadın; üreten, çekip çeviren, yetiştiren, güzelleştiren demek. Kadın doğum demek kadın varoluş demek kadın “ana” demek.

Sıcacık bir gülümsemeye dertleri bitiriverir. Şefkatli kollarıyla öyle bir sarıp sarmalar ki herkes kendini annesinin kollarında dünyanın en güvenli yerinde hisseder. Anne, merhamet pınarının en gözde kaynağıdır. Çocuğunu karnında değil kalbinde büyütür anne.

Bir çocuğun ilk öğretmenidir. Bahçıvan misali çekirdekten başlar yetiştirmeye ta ki koca bir çınar oluncaya kadar. Ama merakı, telaşı, endişesi, umudu hep kırk günlük bebeğe duyduğu gibidir. Annenin gözünde büyümmez ki çocuk, ince giyinme, terleme, öğün atlama aman ilacını unutma...

Anneden öğrenir çocuk, insan sevmeyi.. kavga etmeden oynamayı, düşenin elinden tutup kaldırmayı.. Sonra ne olur büyüdükçe ne değişir? Ya anneden uzak kalır, ya da büyüdüm zanneder. İşte zincir burada kopar. Kaç yaşında olursa olsun insan annesinin dizinde yatmaya ihtiyaç duyar. Belki bir çocuk ruhuyla hissederse dünyayı, dünya daha yaşanılabilir olur. Sevgiyi, merhameti, fedakârlığı unuttuysak eğer giyelim tertemiz ruhumuzu annelerimizin elini öpmeye gidelim.

Hayattayken annemiz değerini bilelim. Değilse eğer ben biliyorum ki bir annenin mezar taşı asla soğuk olmaz. Yavrusu için ne yapar eder yanında olduğunu hissettirir. İçinizi kara bulutlar kapladıysa eğer, sanki unuttuğunuz iyi bir şeyler var gibiyse yapacağınız şey belli aslında.

Hadi tut kalbim elimden anneme gidiyoruz sevgiyi, merhameti, fedakârlığı tekrar hatırlamaya..

(Fedakar, cefakar annelerimizin anneler günü kutlu olsun.)

Hale ÇELİK

“Toprağın Fısıldadığı Son Sözler”

Ben bu satırları gökyüzünün en sessiz yerinden yazıyorum,
Bir bulutun kenarından sarkan hatıralar gibi.
Belki rüzgâr taşır sana,
Belki bir ezan vaktinde düşer aklına adım...
Ama bil ki, unutan olmadıkça biz gerçekten gitmeyiz.

Benim yolum uzun değildi belki,
Ama anlamı bir ömrün yükünü taşırdı.
Her adımda vatanın nefesi vardı,
Her gecemde annemin duası,
Her sabahımda bir çocuk gülüşünün sıcaklığı.

Bazen bir kayan yıldız görürdüm nöbette,
Karanlığın içinden süzülen küçük bir umut gibi...
O an anlardım:
Gökyüzü bile bekler bazen bir askerin sessizliğini.

Biz acıyı saklamayı öğrendik,
Yorgunluğu gülüşlerin altına gizlemeyi,
Korkuyu imanla susturmayı...
Çünkü biz giderken arkamızdan ağlayanları bilerek yürüdük,
Ama yine de dönme umudunu hiç terk etmedik.

Ve sonra bir gün,
Toprak bana “hoş geldin” dedi fısıltıyla...
Ben düşmedim aslında,
Sadece ait olduğum yere döndüm.
Benim hikâyem bir son değil,
Bu ülkenin her köşesine yazılmış bir başlangıçtı.

Şimdi dağların doruğunda esen rüzgârda ben varım,
Şehre inen her yağmur damlasında bir izim,
Ninnilerde duyarsın nefesimi,
Bayrağın gölgesinde rastlarsın gözlerime.

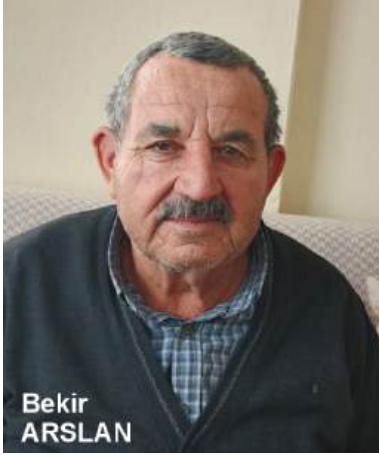
Kardeşlerime söyleyin;
Ben onları hiç bırakmadım.
Bir ağacın dalında kuşlara yoldaş oldum,
Bir çocuğun duasında kendimi buldum,
Bir annenin yüreğinde,
Bir babanın dimdik duran gururunda yaşadım.

Ben artık bir asker değilim sadece,
Bu ülkenin kalbine kazanmış bir nefesim.
Ne zaman bir şehit daha anılsa
Adımın yanında sessizce dururum.
Çünkü biz biriz,
Gökyüzünde yan yana duran yıldızlar gibi.

Ve sen...
Bu satırları okuyorsan
Benim hatıramı taşıyorsun şu anda.
Benim adımları değil belki,
Ama benim yüreğimi...
Beni yaşamaya devam ettiriyorsun bir tek cümleyle.

Unutma:
Biz ölmedik.
Biz; vatan kokan rüzgârın içinde,
Her duada,
Her yürekte,
Her sabah ezanında
Yeniden doğduk....

Arda Mustafa KIVRAK.
Asker

Bekir
ARSLAN

HANIMLARA ÖĞÜT

Siz ki bir ömür çiçeğisiniz; elimizde solmamak,
Güzel yaşayınca var size, var olmak;
Yoksa sizinki solmak değil, mahvolmak.
Dikkatli olun hanımlar, kolay değil yaşamak.

Mayın tarlasında yürür gibi gelir bir tanesi,
Seviyor gibi olur, bulursa sizi vicdansızın bir tanesi.
Demeyin sonra: "Bu bir hayat sillesi."
Zor imtihandır hayatın kendisi.

Kendini bilen bir erkek için anlamı başkadır,
Solmayan çiçeğin toplumda yeri unutulmazdır.
Yazık olur genç yaşta, esiri olma kaderin,
Değerini bil; güçlü olsun senin seferin.

Al dudakla olursun bir gelin beyaz,
Lekesiz adın, kırmızı renk kardeşidir hilâlin biraz.
Sen de bayrağın gibi temiz ol,
Yükselsin şeref, daima dimdik kal.

Kurduğun yuvanın güneşi ol devamlı,
Merhametli ol, mutlulukla dol kalbini.
Hanımlığın ne istiyorsa öylece kal,
Yoktur sana bundan daha güzel bir yol.

Ben bu yazıyı neden mi yazdım?
İnanın, bazı hanımlara çok kızdım.
Bekir Ozan der: "Sen bir kutsal anasın,
Kıymetini bil; yeryüzünde bulunmaz emsalisin."

Bekir Arslan

BEN DE YAŞADIM

Ben de yaşadım.
Dünyaya geldiğim ilk anda, herkes gibi ağladım.
Beni kucaklayacak sıcak bir yuva aradım.
Yaşadığım sürece kendime doğru yol aradım.
Bu yolda bana ışık tutan, ana baba gibisini bulamadım.

Bindim bir gemiye; bazen doğuya, bazen batıya.
Çalıştım, durdum; bazen uzak, bazen yakına.
Bir lokmaya düşündüm, şimdi değmez imiş canımı sıkmaya.
Bu yolda bana ışık tutan, ana baba gibisini bulamadım.

Benim de bir dalım olsun diye yalvardım Allah'a.
Bu hayat bir imtihan, istediğim olmuyor akşamdan sabaha.
Şükür etmekten başka dilim varmıyor Mevla'ya.
Bu yolda bana ışık tutan, ana baba gibisini bulamadım.

Beni anlayanlardan şu isteğim olsun:
Hak, adaletten ayrılma; doğru yolu bulursun.
Bekir 'im der: sabret, üzülme; sen de mutlu olursun.
Bu yolda bana ışık tutan, ana baba gibisini bulamadım.

Bekir Arslan

*Büyük Başarılar
Kıymetli Anaların
Yetiştirdiği
Evladlar sayesinde
olmuştur.*

SUNA KALKAN

İMKANSIZ

Zamansız geliyorsun ya aklıma
Hangi mevsim söndürür yüreğimi
Göremezken acıların yangınlarını
Bir imkansızın ortasında bulduk birbirimizi

Susuyorum ya şimdi...
İnan büyük bir bedeli var
Bunca hatıra kaldı geride
Öksüz boynu bükük kaldılar

Yazıyorum ya şimdi.
Kırsalar da kolumu, kalemimi
Yetim bırakmak istemiyorum
Anılarımı ve geçmişimi

Ama sen nerden bileceksin
Sensizlikte her gece
Hasretinle yüreğimin yandığını.
Umutlarımı ıssız rıhtımlara bıraktığımı,
Rüyalarımı bile uğramadığımı

Güvenmiyorum senden sonra kimseye
Yüreğim kaldırmıyor, canım yanıyor
Ne zaman hoş bir sevda gelse aklıma
Her türlü sahteliğin, kahpeliğin
Gelip yapıyor boğazıma

Her zaman katlettiğin
Umutlarımı da
Gülüşlerimi de
Sana bıraktım
Yalnızlığımı alıp koynuma gidiyorum
Sebebi de sensin...

Şair. SUNA KALKAN

GAR SAATLERİ. Kitabımdan

UKDE KALDI

Canım yana yana vazgeçtim
Vaktinde gelmeyen her şeyden.
İçimde ukde kaldı.
Seninle gezmediğim bir sokak var.
Gitmediğim yollar,
Sabahına uyanamadığım günler.
Soluğunu duymadığım geceler var.
Sevdam var,
Henüz bilmediğin,
Söyleyemediğim...

Bunca zaman sonra
Canımı daha çok yakan şeyi biliyorum;
Zaman...
Sensiz geçip gidiyor
Gözlerindeki ışığı özlüyorum,
Gülüşlerin çok uzaklardan
Can yakıyor.
Başımı koyduğum göğsün.
Hayallerim de yok artık.
Bir vedasız ayrılık
Uygun gördüğün...

Yüreği soğuyanın savaşı biter diyorlar.
Bitmezmiş, bitmedi...
Hiç gelmeyecek biri özlenir mi?
Özlenirmiş, özlüyorum...
Heves ettim
Sevdim bir kere.
Benim olsun istedim.
Yutkunarak seyrettim...
Kalpte izi kalan yaralar hiç bir zaman
iyileşmeyecek.
Biliyorum.
Ama
Hiç kimse de yaşattığını yaşamadan
ölmeyecek!

Şair. SUNA KALKAN

Asi Gönlüm. Kitabımdan

ABBAS YEŞİLDEMİR

ELLEK BELEDİYE BAŞKANI

ELLEK BELDESİNİN YENİ MİMARİ ABBAS YEŞİLDEMİR KİMDİR

EĞİTİM :

1963 yılında Ellek'te doğdu.
İlkokulu, Peçenek İlkokulunda,
Ortaokulu, Düziçi Ortaokulunda,
Liseyi, Osmaniye İmam Hatip Lisesinde,
Üniversiteyi, Hacettepe Üniversitesi Sağlık
İdaresinde, Y.O dan 1983 mezun oldu
Yüksek Lisansı, Toros Üniversitesi Sağlık Kurumları
İşletmeciliğinde tamamladı.

MEMURİYET GEÇMİŞİ :

1978 Atamalarında Hatay/Dörtyol Ocaklı Camiinde
İmam-Hatip olarak başladığı görevinden,
1979 yılında Üniversite eğitimi için ayrıldı.
1984 yılında vatani görevini Edirne Uzunköprü'de
İnzibat Asteğmen olarak tamamladı.
1985 yılında Bingöl Devlet Hastanesi Müdürü,
1987 yılında Hatay/Dörtyol Devlet Hastanesi Müdürü,
1988 yılında Hatay Devlet Hastanesi Müdürü,
1999 yılında Ellek Belediye Başkanlığı,
2004 yılında Osmaniye Devlet Hastanesi Müdür
Yardımcılığı,
2005 yılında Osmaniye İl Sağlık Müdür Yardımcılığı,
2007 yılında Osmaniye Kadın Doğum ve Çocuk
Hastalıkları Hastanesi Müdürü,
2009 yılında Osmaniye Ağız ve Diş Sağlığı Hastanesi
Müdürü,

2010 yılında Osmaniye Devlet Hastanesi Müdürü,
2012 yılında Hatay/Dörtyol Devlet Hastanesi Müdürü,
2015 yılında Osmaniye İl Sağlık Müdür Yardımcılığı,
2017 yılından, 2019 Yılına kadar Osmaniye İl Sağlık
Müdürlüğü Kamu Hastaneleri Hizmetleri Başkan
Yardımcılığı görevini yürütmüş ve 2019 Mahalli
İdareler Seçimi için bu görevinden istifa etmiştir.

SİYASİ GEÇMİŞİ :

1994 Yılında Refah Partisi Ellek Belediye Başkan
Adayı
1999 yılında Fazilet Partisi'nden Ellek Belediye
Başkanı Seçildi.
Fazilet Partisi'nde Genel Kurul Delegeliği Yaptı.
Ak Parti'nin kuruluş çalışmalarına katıldı ve
Osmaniye Ak Parti teşkilatının oluşumunda görev
aldı.
Ak Parti'nin kurulmasıyla beraber Ak Parti'ye geçti.
Ak Parti'nin 1'nci olağan kongresinde Ak Parti Genel
Kurul Delegeliğine seçildi.
TBMM'de Ak Parti Grup Toplantısında Belde
Belediye Başkanları adına konuşma yaptı.
2007 ve 2011 Milletvekili seçimlerinde Ak Parti'den
Milletvekili Aday Adayı oldu.
31 Mart 2019 mahalli idareler seçimlerinde Ellek
Belediye Başkanı olarak seçildi.
31 Mart 2024 Mahalli İdareler Seçimlerinde tekrardan
Ellek Belediye Başkanı olarak seçildi.
Orta Derecede İngilizce ve Arapça bilmektedir.
Evlili ve dört çocuk babasıdır.

Ramazan EREN

ANNE

Yaşamayı, gülmeyi, ağlamayı
Sende öğrendim.
Sen bana doğruyu
Sen bana yanlışı öğrettin.

Her şeyi göze aldın.
Ölmeyi dâhi.
Senin hakkın asla ödenmez.
Sen olmayınca kolum kanadım kırılır.

Yorgun düşerim.
Çaresiz kalırım.
Tat vermez asla hiç birşey.
Sen yanımda olunca

Dünyanın en mutlu insanı olurum.
Bir gülüşün ömre bedel.
Varlığın ise herşeye değer.
ANNEM.

RAMAZAN EREN

Cihat KİTİŞ

GÜN GELİR

Gün gelir düşersin yollara
Bulmak için kalbini
Yollarda düşüp kalkarsın
Bulmak için kendini.

Bulursun en sonunda
Bulmak istediğin şeyi
Dinginleşir kalbin
Bulursun kendini
Kendinde evreni.

Cihat KİTİŞ

****

ANNEM

Susamıştım merhamete
Uzaktı bana sıcak bir gönül
Lale bahçesinde zavallı kelebek
misali
Ta ki onun kucağına gelene kadar.

Anneydi o melek
Bana merhamet gösteren
Ninnisinde bana savaşımayı
öğreten
Kelebeğin ömrü olsa da bende
İsmimi haykırdı en yürekten.

Tökezledim bazen
Yine de tuttu elimden
İsmimi haykırdı yine de en derinden
Şekillendim...
Onun merhametinden.

Cihat KİTİŞ